

Sao Chối Đáng Ghét

Contents

Sao Chối Đáng Ghét	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	21
7. Chương 7	29
8. Chương 8 The End	35

Sao Chối Đáng Ghét

Giới thiệu

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sao-choi-dang-ghet>

1. Chương 1

Sao Chối Đáng Ghét !

Không xong rồi , mình sẽ muộn học mất thôi ! Lạy chúa ! Bác bảo vệ yêu quý đừng có đóng cổng vội ! - Vừa nói , tôi vừa lao hùng hục vào trường.

- Một , hai , ba... băng qua nào ! Hé hé ! May mà vừa kịp , hú hồn ! - Tôi quay lại nhìn bác bảo vệ và nở nụ cười sung sướng trong khi hai chân vẫn cứ phi như bay.

” Rầm”.

Lạy chúa ! Con đã làm gì thế này ! Hic , tôi tông ngay vào một tên hách dịch đáng ghét . Đó là Quân , Mạnh Thường Quân (cái tên nghe thía ghét). Hắn là hotboy trường tôi , thông minh , giỏi giang lại đẹp trai , “gia cảnh”... ok ! Chẳng thế mà lũ con gái trong trường cứ gọi là “mê títt quả mít”. Vì thế mà hắn đâm ra kiêu ngạo , coi trời bằng vung , không , chỉ bằng cái đĩa con thôi . Hắn thay người yêu như thay áo và xem thường chị em phụ nữ khủng khiếp ! Ghét quá đi mất ! Hic , nếu chỉ va chạm nhẹ không thôi thì còn đỡ , đằng này tôi lại “lỡ chân” văng dếp vào khuôn mặt điển trai của hắn mới chết chứ ! Đúng là họa vô đơn chí ! Hic !

- Xin lỗi ! Cậu không sao chứ ! Tại tôi vội quá nên... Cậu thông cảm nhá ! - Tôi “lon ton” lại gần , nhẹ nhàng đỡ hắn dậy và cố nở một nụ cười thân thiện.(hứ !đến papa tôi còn chưa có được đặc ân này đâu)

- Lui ra ! Đồ con gái xốn xác ,hậu đậu ! - Hắn hất tay tôi ra một cách thô bạo rồi đứng lên phủi bụi dính trên quần áo.

- Xốn xác ? Hậu đậu ? Đây , cậu đang nói tôi đấy à?

- Chứ chả lẽ tôi nói cái thùng rác à ?

- Cậu ... Tôi đề nghị cậu ăn nói cho lịch sự ! Cậu cũng không nhìn đường nên mới đâm vào tôi , lỗi là ở cả hai phía , tôi đã xin lỗi rồi còn gì ? Mà cậu cũng đâu có sao !

- Cô thử bị dếp văng vào mặt xem có sao không ? May cho cô là tôi đang vội nếu không thì... - Nói rồi hắn bỏ đi , để lại tôi với cái miệng đang há hốc vì ngạc nhiên và cả tức giận nữa chứ .

- Gì chứ ! Tưởng mình là hotboy thig gớm lắm đấy à ? Đồ bất lịch sự ! Hứ ! Người ta đã muộh học thì chớ... thôi xong rồi ! - Tôi lao vội vào lớp và...

- Hồng Nam ! Đây là lần thứ mấy rồi ? Tôi không thể chấp nhận một học sinh một tuần có 7 ngày thì đi học muộh đến 5 ngày ! Xuống cuối lớp đứng !

- Thưa thầy , em...

- Đi xuống ngay !

Tôi ngao ngán đi xuống cuối lớp. Hic , sao mà xui thế không biết ! Đúng ra tôi đã đến đúng giờ nếu không gặp tên đó. Hắn ta đúng là sao chổi . Đi đến đâu là gieo giắc tai họa đến đấy. Mong au hết tiết !

...

- Tội nghiệp bà quá cơ ! Nhưng mà bà cũng hạnh phúc thật đấy ! - Thúy nhìn tôi với con mắt nửa thương cảm , nửa mơ màng.

- Hạnh phúc cái gì ? Đen đủi thì có ! - Tôi đập cặp xuống bàn và ngồi phục xuống.

- Hạnh phúc quá đi chứ ! Bà được chạm chán với Quân hotboy còn gì nữa !

- Bà thử chạm chán với hắn xem có hạnh phúc không ?

- Ô ! Sao tự nhiên bà quát to làm tôi giật cả mình ! Thôi , xuống canteen uống nước cho hạ hỏa ! Đi...nhanh lên !

- Thì đi !

- Cô ơi ! Cho chúng cháu hai coca ! Ô kìa ! Nam , ngồi xuống đi chứ , sao cứ đứng mãi thế ?

Tôi đang chuẩn bị ngồi thì ... “bình” , ai đó húc vào vai tôi một cú đau điếng.

- Gọn vào ! Vương quá đi mất !

- Cậu va vào người ta mà còn to mồm cái gì chứ ! - Tôi quay ra và bắt đầu ngoác miệng ra cãi lí .

- Lại là cô à ? sao cô cứ bám theo tôi thế hả ? Muốn gì đây ?

Trời đất quỷ thần ơi ! Lại là tên hách dịch đáng ghét này . Trời ơi là trời !

- Chuyện gì thế Quân ? Sao thế ? - Minh , bạn chí cốt của tên Quân đáng ghét kia lên tiếng.

- À , chẳng có chuyện gì đâu ! Chỉ là có một con vịt xấu xí cứ bám theo tôi từ sáng đến giờ , chắc định làm quen đây ! Tốt thôi , nhưng cô xí quá nên...
 - Câu nói đủ chưa ? - không đợi hắn nói hết câu tôi đã lên tiếng phản bác - Tôi mà phải làm quen với cái loại bánh bao mốc như cậu à ? Đùa , sao có thể như thế được ? Rõ là cái đồ “nhận vợ lấy vợ làm nhân” !
 - Bánh bao mốc ? Cô dám bảo tôi là bánh bao mốc hả ?
 - Ủ đây ! Rồi sao ? Không chỉ là bánh bao mốc , cậu còn là tên sao chổi đáng ghét , đi đến đâu là tai họa đến đấy ! Còn đợi tôi đi theo làm quen á ? Thế thì cứ đợi đến tết Maroc đi ! Hứ !
 - Cô ... - hắn tím tái mặt mày ,không nói được câu gì. Tôi đang khoái chí , mặt vênh lên nhìn xung quanh thì... hic , mọi người bu vào xem mỗi lúc một đông , những tiếng xầm xì bàn tán vang lên làm tôi ngượng chết được.
 - Thúy ! Về lớp thôi ! Nhanh lên ! - Tôi gắt.
 - Ô , ừm... chào hai bạn... - Thúy lại gần hai tên đáng ghét kia , e then chào hỏi làm tôi tức lộn ruột.
 - Đi về ! Chào chiếc cái gì ! Sao phải chào hỏi bánh bao mốc !
- Nói rồi tôi lôi xềnh xệch Thúy về lớp trước ánh mắt tò mò của mọi người , trước khuôn mặt cứng đờ như khúc gỗ của Quân và trước cả tên Minh đang bò lẩn ra cười nữa.
- ...
- Bà làm cái quái gì thế ? bà chào hỏi hai thằng công tử đáng ghét đó làm gì ? Làm tôi mất hết cả thể diện ! - Tôi hét lên khi lôi được cái Thúy về lớp.
 - Ô ! Dịp may hiếm có , tôi phải tranh thủ cơ hội chứ !
 - Không sống được ! Tôi không sống được với bà mất thôi !
 - Thôi nào ! coi như tôi sai , cho tôi xin lỗi được chưa ? Tí tan học về tôi mời bà đi ăn kem là được chứ gì ! Hồng Nam , đi mà...
 - Thôi , thôi , thôi , tôi mệt lắm rồi , bà tha cho tôi. Hôm nay tôi chỉ mong bình yên về đến nhà thôi. Để hôm khác đi !
- Tan học , tôi đạp xe thực mạng về nhà . ” Con ngựa sắt” của tôi đang bon bon chạy thì... “lạch cạch , lạch cạch ”...
- Sao thế nhỉ ? Sáng vẫn đi bình thường mà ! Biết thế gửi xe trong trường cho an toàn ! - Tôi cúi xuống nhìn thì... lớp xe của tôi đã ” dẹp lép như con tép ”.
 - Xe sao thế cô em ? - giọng nói này...
- Tôi vội ngẩng mặt lên nhìn thì... (chắc các bạn cũng đoán được hắn là ai).
- Thắc mắc nhiều làm gì ? Xe tôi chứ có phải xe cậu đâu mà tò mò ?
 - Tại sáng nay cô năm lần bảy lượt chọc tức tôi nên... ” trời quả báo , ăn cháo gây răng ” đấy mà !
 - Đây bánh bao mốc , còn không phải là vì gặp đồ sao chổi như cậu nên tôi mới xui xẻo như thế này à ? Cậu đi thì cứ đi , đừng có nhiều chuyện !
 - Cô có thôi ngay cái từ ” bánh bao mốc ” đi không ? Tôi sẽ đi , nhưng để tôi trả lại cô cái van xe này đã chứ ! Không định lấy lại à ?
 - Cậu... cậu... cậu tháo... van xe... của tôi à? Sao... sao cậu... có thể... làm thế?
 - Tôi thích thế đấy ! - hắn cười khẩy rồi quăng chiếc van xe dưới chân tôi.
 - Hôm nay cô làm tôi mất mặt trước bao nhiêu người , mai tôi sẽ trả đũa ! Hãy đợi đấy ! Bái bai cô em ! - hắn nháy mắt với tôi rồi phóng xe đi mất.
 - Đồ sao chổi , đồ bánh bao mốc , đồ... chết tiệt ! - tôi nhặt mấy hòn đá và lia theo hắn.

2. Chương 2

- Sao thế Nam ? Xe con bị làm sao thế ? - Mẹ tôi hỏi.
- À ! Con bị , à nhầm , xe con bị hỏng ý mà ! - Tí con đem ra kia sửa.
- Đi đứng phải cẩn thận con nhớ !
- Vâng ! Con biết rồi !

Tôi sách cặp lên phòng , nhẹ nhàng đóng cửa lại , kéo rèm . Sau đó ...

- Tên đáng ghét ! Đồ chết tiệt ! Định sửa chị à ? Giỏi thì cứ thử xem , này này , chị à trả đũa nhá ! Chết đi ! Đồ hách dịch , đồ ketchup ! Tưởng mình ngon lắm hả ? Chết này , chết này ! - Vừa nói tôi vừa thụi liên tiếp vào mặt... con gấu mà tôi thích nhất (thú thật vì lúc đó trông mặt nó giống tên Quân kia quá).
- Phù ! ha ha ha ha ha ha... đã quá ! Nhẹ cả người ! - Nhưng vẫn chưa hết tức , tôi cầm con gấu lên sút một phát bay vào gầm giường (lỗ chân). Sau đó lại phải ỳ ạch khều nó ra . Chán chưa !
- À ! Chị xin lỗi cưng nhá ! Tại chị tức quá ấy mà ! Chị hứa lần sau sẽ không đánh cưng nữa đâu ! - Tôi cầm con gấu lên , mỉm cười sung sướng (vì trút được cơn giận mà).

...

Hôm sau , tôi dậy từ sớm , cố gắng không để bị muộn học nữa . Tôi vui vẻ dắt xe ra khỏi nhà ung dung , thư thái “phi ngựa ” đến trường . Sáng sớm , nắng chiếu khắp phố , gió mát , dường như tất cả cảnh vật đều cùng tâm trạng vui vẻ như tôi .

- Không ngờ hôm nay mình đến sớm thế ! - Tôi dắt “chiến mã ” vào bãi gửi xe , không quên nở một nụ cười mãn nguyện.
- Minh... mình thích cậu từ lâu lắm rồi !
- Tôi há hốc miệng vì ngạc nhiên . ” Chắc có you nào thầm thương trộm nhớ mình đây , hí hí ” - tôi nghĩ . Mặt vênh lên 45 độ , tôi từ từ quay người lại.
- Xin lỗi bạn , nhưng mình...

Hic , đúng là ăn dưa bở . Chẳng có ma nào đằng sau tôi cả , thay vào đó là cảnh tượng cái Mi lớp 11a 8 đang tỏ tình với tên bánh bao mốc . Nhìn hần chảnh thía ghét .

- Cô bạn muốn làm bạn gái tôi hả ? Tiếc là chưa đủ chỉ tiêu rồi ! Tôi không thích con gái xấu xí , ngốc nghếch ! - Với khuôn mặt lạnh te , hần điềm nhiên trả lời .
- Cậu chắc đẹp lắm đấy , thông minh lắm đấy ! Đồ sao chổi ! - tôi lẩm bẩm.

Mi xấu hổ chạy đi mất , vừa chạy vừa khóc . Chặc , chặc , tội nghiệp quá ! Con bé cũng xinh xắn chứ có phải không đâu (ít ra xinh hơn tôi) . Tôi nhìn theo Mi với ánh mắt tội nghiệp và thương cảm .

- Cô đứng ở đây nghe lén người khác à ?
- Tôi giật mình vì tiếng nói phía sau . Xui rồi !
- Ai thèm nghe lén ! Tại mấy người nói lớn tiếng quá thôi !
- Không phải là giống nhau sao ?
- Giống cái gì mà giống ! - Tôi quay lưng bỏ đi .
- Khoan đã ! - hần nắm lấy tay tôi kéo lại.
- Chuyện gì ? cậu làm cái gì thế ? Bỏ ra !
- Cầm lấy ! - hần đưa cho tôi một quyển vở.
- Cái gì đây ?

- Vỡ !

- Sao lại đưa cho tôi ?

- Cậu chép cho tôi toàn bộ công thức trong đó ra một tờ giấy trắng , cuối giờ đưa cho tôi . Rõ chưa ?

- Cậu uống thuốc chưa ? Sao tôi phải chép cho cậu ?

- Còn chẳng sao gì nữa ! Hôm qua tôi thấy cô gửi xe ngoài trường , chuyện này mà đến tai nhà trường thì không hay ho gì cho cô đâu ! Cô cũng biết nội quy rồi đấy ! Thế nào ? Muốn chép hay muốn bị hạ hạnh kiểm đây ?

- Cậu... cậu...

- Muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm ! Cuối giờ mà không xong thì cô biết hậu quả rồi đấy !

- hấn đập vào vai tôi , nháy mắt rồi bỏ đi .

- Sao chổi đáng ghét ! Đồ bánh bao mốc ! Đồ... chết tiệt ! - Tôi hét lên làm ấy học sinh quanh đó phải quay lại nhìn .

...

Tôi hùng hục đi vào lớp , mặt hầm hầm khiến cái Thúy cũng phải sợ . Nhưng biết làm thế nào bây giờ , đành phải chép cho hấn thôi . Hic , thánh này tôi đã đi học muộn nhiều lắm rồi , thêm chuyện này nữa chắc tôi hạnh kiểm trung bình quá ! Cái số tôi...

...

- Đây ! Được chưa ! - Tôi ấn tờ giấy vào tay hấn , trợn mắt bỏ đi .

- Từ từ đã nào , tôi cần đi mua mấy thứ , cô phải đi cùng tôi ! - hấn xăm soi tờ giấy và bảo.

- Xong việc này là cô được tự do ! Ok ?

Tôi tức lộn ruột , khói lan tỏa khắp đầu , lửa hùng hục cháy trong mắt .

- Đợi đấy ! Tôi đi lấy xe ! Cô mà về trước thì biết !

Mặt tôi lúc ấy chắc méo xệch như cái bánh bao ! Hic !

- Ê ! Mày là bồ mới của Quân hả ? Trông cái mặt như cái bánh bèo ấy ! Thế mà Quân lại... - Một “con bé” lại gần tôi và buông lời miệt thị.

Tôi trong mắt nhìn nó , không nói được câu gì . Nó nhìn tôi nguyền dài rồi bỏ đi. Hối có tức không cơ chứ. Nó lại bảo mặt mình như cái bánh bèo mới đau . Á á á , tôi muốn hét lên quá .

- Sao cô lại đứng thộn mặt ra thế kia ? Trông ngố quá đi mất !

Tức muốn ói máu ! Vì hấn mà tôi bị ghi đi học muộn , vì hấn mà tôi bị hỏng xe , vì hấn mà tôi phải “đắm” con gấu yêu quý nhất , vì hấn mà tôi bị mọi người xì xầm , vì hấn mà tôi bị nói là mặt như cái bánh bèo... tức quá ! Tôi ước gì có thể đâm chết hấn bằng chính “con ngựa sắt” của mình

- Sao lúc nào mặt cô cũng hầm hầm như cái búa thế ?

Cái búa ! Hấn bảo mặt tôi như cái búa . Điên quá ! Dường như sự ức chế của tôi đã lên đến cực điểm , nhưng vì thành tích , tôi cố nén giận :

- Cậu nói xong chưa ? Đi được chưa ?

Hấn vẫn không chịu buông tha cho tôi :

- Càng nhìn càng thấy cô giống con milu nhà tôi , ngô ngố , ngu ngu ngưng cũng khá dễ xươg !

Thực sự là bây giờ tôi đã “tức nước vỡ bờ” , cơn giận trào dâng , nhiệt độ cơ thể tôi tăng đột biến từ 37 độ lên đến 100 độ . Và ... ” Biu ” ... Tôi quăng chiếc cặp vào mặt hấn.

- Cậu tưởng cậu ngon lắm hả đồ mặt mốc ! Cậu bảo tôi giống con milu nhà cậu à ? sao cậu không xem lại cậu đi , cậu không bằng ... “con muỗi ” nhà tôi ! Tôi có thể đập cậu như đập một con ruồi , đuổi cậu như đuổi một con gián và cán chết cậu như cán một con sâu . Rõ chưa ? Không có đi đâu nữa cả ! Cậu muốn tố cáo tôi à ? Cứ tố cáo đi , tôi chán lắm rồi , dứt khỏi mắt tôi mau ! Để tôi nhìn thấy cậu một lần nữa là tôi sút ra Đại Tây Dương đó , nghe chưa ?

Nói rồi tôi phi thẳng một mạch về nhà .

...

Việc đầu tiên mà tôi làm khi về nhà là khóa cửa phòng lại và ... hic ... xách cổ gấu Misa yêu quý ra ... đập một trận tơi bời . Có lẽ tôi mạnh tay lắm thì phải (Vì con gấu ” lùm cả mặt ” vào cơ mà) . Tội nghiệp ! Hai hôm nay đúng là tôi bị sao quả tạ chiếu mà ! Tôi tự nhủ là tuyệt đối phải tránh xa tên sao chổi đáng ghét đó nếu không cuộc đời tôi sẽ luôn gặp tai họa .

...

Hôm sau , giờ nghỉ giải lao tôi lững thững xuống thư viện định tìm một vài cuốn sách thì ... “bình” . Lại một cú va chạm ! Sao cái sổ tôi lại xui thế không biết ! Một tiếng nói vang lên : (hí hí , các bạn đoán xem là ai nào)

Típ nhé

- Sao lần nào cô cũng đâm vào tôi thế ? Thị lực cô bao nhiêu thế hả ? Hay là thấy tôi “điên” quá nên cứ thích sấn vào !

Chúa ơi ! lại là hấn !

- Hỏi làm gì mà lăm thế ? Bực cả mình ! - tôi gắt lên và đặt cuốn “tắt đèn” lên giá sách.

- Hôm qua cô quăng cặp vào mặt tôi , tôi còn chưa hỏi tội cô đấy ! Rồi hấn ghé sát vào tai tôi - Lần sau phải cẩn thận nhé “milu” . Nói rồi hấn cười phá lên và quay đi .

Nghe đến từ “milu” là tôi tức lộn tiết lên rồi . Tôi túm lấy một cuốn sách dày cộp và ném về phía hấn . ” viu“... ”vui“... ”vui“... Cuốn sách bay thẳng vào hạ cánh , hic! Trúng đầu thầy chủ nhiệm của tôi .

- Hồng Nam ! Em càng ngày càng quá quắt rồi đấy ! Dám phi cả sách vào mặt tôi cơ đấy !

- Dạ , thưa thầy... em... em không cố ý ạ ! Em chỉ định phi bạn Quân thôi ạ !

- Quân với lính gì ở đây ? Tôi phạt em ở lại dọn thư viện ! Chưa dọn xong thì đừng có nghĩ đến chuyện về ! Bao nhiêu học sinh xúm lại xem làm tôi ” xấu hổ muốn độn thổ xuống đất ” luôn .

- Dạ ... thưa thầy ... em xin lỗi , nhưng mà ...

- Im ngay ! Tôi không muốn nghe gì cả ! Nhớ lấy , không xong thì không được về nghe chưa ! - Không đợi tôi giải thích , thầy tức giận bỏ đi .

Mọi người nhìn tôi soi mói rồi tản đi . Riêng tên sao chổi đáng ghét đó lại còn trêu tức :

- Xui nhỉ ? Hi ! Chúc may mắn nhé ! - hấn lại nháy mắt và bỏ đi .

Trời ơi , kiếp trước tôi có nợ nần gì hấn đâu cơ chứ ! Tức quá đi mất !

Tôi phải ở lại dọn dẹp , sắp xếp thư viện trong khi học sinh đã về gần hết . Mệt mỏi , đói , tôi khóa cửa thư viện cẩn thận rồi ra về . Sân trường vắng tanh , tôi ngồi phục xuống một gốc cây . Lúc này , cơ thể tôi “mềm như bún ” . Tôi tựa đầu vào thân cây , than thở :

- Giờ làm sao mà lết được về nhà bây giờ ! Hic... Biết thế sáng nay đi xe đạp !

Chả là lúc sáng tôi buồn ngủ quá nên nhờ papa đèo đến trường , định lúc tan học nhờ cái Thúy lai về nhưng tình hình này chắc chết quá ! Giờ đã như cọng bún rồi , về đến nhà chắc mình tan thành cháo mất thôi !

- Vất vả nhỉ ! Không định về à ? - Tên chết tiệt kia lại đến nói đùa .

- Nhiều chuyện ! cậu về thì cứ về đi , sao mà hỏi lắm thế ! - Tôi cau có gắt lên .
- Trông bộ dạng cô thế kia tôi cũng không nỡ bỏ mặc ! Thôi , tôi đành làm phúc một lần vậy ! Lên xe đi , tôi chở cô về nhà ! Ok !

Đúng là thủ đoạn vừa đấm vừa xoa . Tên tiểu nhân đê tiện này ...

- Hứ ! Không cần ! - Tôi quay mặt đi .
- Đừng bước nữa ! Lên xe đi ! Trông mặt cô tái mét đi rồi kìa !
- Đã bảo không cơ mà !
- Lên xe nhanh lên , đừng có mà làm cao nữa ! - hấn dựng xe và kéo tay tôi đứng dậy.
- Sao cậu nhiều chuyện thế ! Mặc kệ tôi !
- Đi lên xe ! Tôi bực mình rồi đấy !

Hắn làm căng quá , tôi đành lên xe hấn. Thú thật là lúc ấy tôi cũng hết sức rồi .

...

- Đi ăn cái gì trước rồi về nhé ! - hấn quay lại bảo tôi .
- Không tôi muốn về nhà ngay lập tức ! Mà cậu nhìn đường đi chứ ! Tôi không muốn vào viện đâu .
- Không phải ai cũng có diễm phúc được tôi lai đâu ! Cô đừng có gắt lên như thế !

...

Xe dừng ở trước cửa nhà tôi . Tôi xuống xe và nhìn hấn hấn học :

- Tôi không cảm ơn cậu đâu ! Vì cậu mà tôi thành ra thế này mà !
- Tôi cũng chẳng cần cô cảm ơn đâu ! - Hấn cười.
- Thôi , tôi về đây ! - nói rồi hấn phi xe đi luôn ...

Tôi vào nhà và “lăn kèn” ra ngủ . Mệt thật ! Sau một giấc ngủ dài và một bữa cơm no nê , tôi đã lấy lại thể lực sung mãn (để đấm gấu trút giận) .

...

Hôm sau , tôi vừa đến trường thì bị một đám con gái chặn lại bảo có chuyện muốn nói.

- Xin lỗi ! bạn là Hồng Nam phải không ? Chúng ta nói chuyện một lát nhé !
- Nhưng ... mình đâu có quen các bạn ! - tôi ngạc nhiên trả lời .
- Không sao ! Mình có chuyện này muốn hỏi , bạn ra chỗ sân sau nhé !
- Ơ... ừm ...

Tôi theo tụi nó ra sân sau mà lòng thấy lo nơm nớp .

...

- Tôi hỏi cô tại sao cô làm vậy? Làm gì mà cứ bám lấy Mạnh Thường Quân vậy ? Định đào mỏ hả ? Không dễ thế đâu ! - một đứa trong đám lên tiếng .
- Đâu ... đâu có ... tôi ...
- Không có cái gì ? Hôm qua tao mới thấy Quân lai mày xong ! Mày đừng tưởng tao không biết nhé ! - tụi nó quát to hơn .
- Tôi ... các cậu hiểu lầm rồi , thật ra là ...

Chưa kịp nói hết câu thì một đứa khác đã rút trong túi ra một chai nước màu xanh tạt thẳng vào mặt tôi ... ” Ào ” ...

Không kịp phản ứng , chai nước đổ ập đầu tôi .

- Này ! Mấy cậu đang làm gì thế ? Sao lại ...

- Ô ! ... Minh à ? Bọn mình chỉ ...

- Các cậu lại gây chuyện nữa à ? Quân mà biết thì các cậu sẽ khó sống đấy !

- Bọn mình ... Minh đừng nói với Quân chuyện này nhé !

- Ờ ... ừ ... Thôi , các cậu về lớp trước đi !

- Ừ ! Bọn mình đi đây !

Trước khi đi , bọn chúng còn ném cho tôi những cái nhìn mang tính chất ... cảnh cáo và khiêu khích như thế : " hãy đợi đợi đấy ! Mà không được yên đâu ! " .

- Bạn không sao chứ ! Cầm lấy lau mặt đi này , bạn ướt hết cả rồi đấy ! - Minh đưa cho tôi chiếc khăn tay .

- Không cần ! Tránh xa tôi ra , không phải là vì mấy đại công tử như các cậu mà tôi phải khốn khổ như thế này ư ? Không cần cậu phải lo ! - tôi hất tay Minh ra và cúi xuống lau mặt , nhưng thật ra là lau những giọt nước mắt đang lăn chã rơi .

Lần đầu tiên tôi bị đối xử như thế này , lần đầu tiên tôi cảm thấy lòng tự trọng bị xúc phạm ghê gớm . Tôi muốn khóc thật to nhưng ... tôi không thể khóc trước mặt Minh .

- Dù cậu không thích thì cũng phải chỉnh sửa lại ... nhan sắc một chút chứ ! Cậu không định vào lớp với bộ dạng này đấy chứ ! - Minh kiên nhẫn đưa chiếc khăn cho tôi .

- Mặc kệ tôi ! - Tôi chạy vội đi .

...

Sau 15' vào WC , tôi trở ra với ... đôi mắt đỏ hoe , đầu tóc ướt sũng , trông đến là thảm hại . Tôi đang lững thững đi trên sân trường thì ...

- Ê ! Sao trông thất thế thế kia ?

- Đi đứng thì phải nhìn đường chứ ! Lỡ đâm đầu vào cây thì sao ? - Vừa nói , Quân vừa đập vào vai tôi .

Tôi quay mặt lại , nhìn hấn mà ruột gan tím tái lại .

- Tôi mà có đâm đầu vào cây thì cũng có liên quan gì đến cậu ? Hỏi gì mà lảm thế ?

- Tôi không lo cho cô đâu ! Đầu cô cứng thế kia nếu đập vào cây chỉ sợ lá , cành rơi rụng hết thì tội cho nó quá ! Nhỉ ! Mà sao ... cô lại ướt như chuột lột thế kia ? Mới đi làm đồng về à ?

- Còn không phải là tại ... mà thôi, tôi có ra sao thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến đồ sao chổi như cậu ! Tôi chỉ có một yêu cầu thôi ! Cậu ... mong cậu chấp nhận yêu cầu này , được vậy tôi sẽ biết ơn cậu lắm lắm ! - Tôi nhìn hấn nửa cảm giận , nửa van nài .

- Yêu cầu à ? Yêu cầu gì thế ? Cô thử nói xem nào ! Không phải cô muốn tôi mời cô đi ăn cái gì đó chứ ! nếu chỉ có thế thì ... may ra ... tôi chấp nhận được !

- Tôi chỉ mong cậu từ nay hãy tránh xa tôi ra ! Nếu mà có vô tình gặp tôi thì cũng coi như không quen biết , được chứ ! - nói rồi tôi quay đi .

- Khoan đã ! Sao tự dưng cô lại thế ? Đã xảy ra chuyện gì à ? - Hấn nắm lấy khuỷu tay tôi kéo giật lại rất mạnh .

- Chẳng có chuyện gì cả ! Tôi và cậu gặp nhau mấy lần nhưng chẳng có lần nào tốt đẹp cả , cậu ghét tôi mà tôi cũng chẳng ưa gì cậu , vậy nên tốt nhất là nên tránh xa nhau ra ! Cậu không nghĩ thế sao ? - Tôi gạt tay hấn ra và lạnh lùng bỏ đi .

Quân đứng yên tại đó , không nói câu gì nhưng trông hấn có vẻ rất ngạc nhiên . Mặc kệ , mong sao tôi không gặp lại tên sao chổi đáng ghét đó nữa .

Đã một tuần rồi tôi không chạm chán với hần ! Thật là may mắn biết bao ! Nhờ vậy mà con Misa yêu quý của tôi được yên ổn suốt một tuần kể từ trận đòn ... “chí tử” hôm tôi bị ... tạt nước .

- Nam ! Mẹ tìm được chỗ học thêm toán mới cho con rồi đấy ! Thầy dạy hay lắm ! Chiều nay là buổi đầu tiên , con đi đi nhé !

- Dạ ! Chiều nay ạ ... dạ ... vâng !

Thú thực là tôi không muốn đi lắm nhưng tôi cũng chẳng muốn nghe mẹ tôi cầu nhàu nên đành đi vậy .

- 6h vào học rồi đấy ! Con xuống ăn cơm rồi còn đi không muộn !

- Vâng !

6h kém 10 tôi đã có mặt ở lớp học thêm mới . Tôi ngồi bàn cuối (chỗ ngồi mà tôi cho là lí tưởng đối với một con bé ghét toán như tôi) . Hí hí , may mà chưa có ai ngồi . Thầy giáo chưa đến , tôi tranh thủ nằm xuống chợp mắt một lát .

- Này ! Cô bạn ngồi gọn vào cho người khác còn ngồi chứ !

Tôi ngẩng mặt lên nhìn thì ôi thôi ... là ... “sao chổi ”

- Là cô à ? Cô cũng đi học ở đây à ? - hần tròn mắt nhìn tôi .

- Thì sao ? Tôi và cậu có quen biết gì đâu ? - tôi vênh mặt .

- Vậy sao ? Vậy mời cô bạn mới quen ngồi gọn vào cho tôi nhờ ! - hần nhếch mép cười .

- Cong nhiều bàn trống , cậu ra chỗ khác ngồi đi ! Ngồi đây làm gì ?

- Nhưng tôi thích ngồi đây , được chưa ? Gọn vào ! - Nói rồi hần đẩy tôi vào trong .

Tức chết mất thôi ! Tôi toan cầm sách vở ra chỗ khác thì thầy vào . Hic , cái số tôi sao mà đen đủi .

3. Chương 3

- Chào các em ! Hôm nay , chúng ta ôn tập về phần lượng giác nhé ! - thầy nói rồi quay lên viết bảng .

- Ê !

- Này ! - Hần huých vào vai tôi .

- Gì ! - tôi cau có .

- Sao cô bảo tôi tránh xa cô ra mà cứ suốt ngày bám đuôi theo tôi thế hả ? Lại còn theo cả đến lớp học thêm này nữa chứ ! Cô thích tôi đến thế à ? Muốn làm Milu theo chân tôi chứ gì ? - hần vừa nói vừa cười (trông đều không tả được) .

- Này ! Tôi mà thèm à ? - tôi gất lên mà quên mất là mình đang ở trong lớp . Hic !

Trong vòng năm giây , cả lớp và cả thầy giáo quay xuống nhìn tôi . Xấu hổ quá đi mất.

- Em kia ! Em hét gì trong lớp thế hả ?

- Dạ , em ... xin lỗi ạ !

- Ngồi xuống đi ! - thầy nhìn tôi khó chịu .

- Dễ thương chưa ? Ừ , đẹp thật ! Đẹp quá ! - lũ con gái ngồi trên quay xuống nhìn tôi và bảo .

Nó khen tôi đẹp và dễ thương (vui quá) . Mặt tôi hơi đỏ lên , niềm kiêu hãnh dâng trào . ” Mà kể ra mình cũng đẹp thật đấy chứ ! ” - tôi ngồi xuống và thầm nghĩ .

- Đẹp trai thế mà lại ngồi cạnh con bé xấu hoắc kia ! Phí quá ! - tụi nó xầm xì .

Con bé xấu hoắc ? Tôi ú ớ một lúc rồi chợt nhận ra rằng tụi nó đang ngấm nhìn và khen ngợi tên sao chổi đáng ghét kia chứ không phải tôi . Nhục quá ! Hic ... từ nay thề sẽ không bao giờ ăn “dưa bở nữa ” . Hấn quay sang nhìn tôi và nở một nụ cười ... khinh miệt (tôi nghĩ thế) . Tôi cho rằng khuôn mặt của hấn lúc này nếu Sở Khanh sống lại cũng còn phải bái hấn làm sư phụ (đều không chịu được) .

Mấy đứa con gái cứ quay xuống nhìn hấn rồi lại nhìn tôi xầm xì bàn tán . Còn hấn thì trông ... “Oai như cóc chết ” . Nhìn hấn thía ghét !

Tan học , tôi thu dọn sách vở chuẩn bị “chuồn” thì ...

- Đi chơi không ? - hấn hỏi tôi mà mặt vênh lên .

- Chơi bời gì ? 8h rồi , tôi còn phải về nhà ! Tôi không như một số ai kia ! Hứ !

- Đừng có mà làm cao ! Không phải ai tôi cũng mời đi chơi đâu . Chẳng qua tôi thấy có con Milu suốt ngày bám đuôi tôi vất vả quá nên thương tình thôi !

- Cậu bảo ai là Milu đấy ?

- Tôi bảo Milu chứ có bảo cô đâu mà “có tật giật mình” !

- Cậu ...

- Thế nào ?

- Chẳng thế nào cả ! Tôi về ! - tôi tức tốc bỏ đi .

Hấn chạy theo tôi kéo lại .

- Sao mà cô cứng đầu thế ? Tôi ... chẳng qua muốn mời cô đi ăn để ... chuyện hôm trước ! Tôi ... tôi nghe Minh kể lại rồi ! Cô ... - hấn ậm ừ gãi đầu .

- Tôi ... thế nào về chuyện hôm trước cơ ? Cậu nói rõ xem nào ? - tôi vênh mặt nhìn hấn .

- Thế rốt cuộc là cô có đi không ? - hấn đổi giọng .

- Tôi không đi !

- Tại sao ?

- Tôi không thích ! Đi với sao chổi để tôi bị sút ra khỏi trái đất à ? Thôi , cậu về mà tìm mấy “em ” đi cùng ! hứ !

- Cô ... tùy cô thôi ! Hấn bỏ đi .

Hình như hấn muốn xin lỗi tôi về chuyện hôm trước . Chưa chắc , hấn làm gì biết đến hai từ xin lỗi cơ chứ ! Tôi lấy xe và phi một mạch về nhà . Vừa đi , tôi vừa thắc mắc về thái độ của hấn hôm nay . Bỗng ..

- Em gì ơi ! Bé xinh ơi ! Đi chơi với anh không ?

Tôi vội quay lại , thì ra là một thanh niên đi xe máy đang “vo ve” lại gần tôi như ... “con ong” lại gần “hoa” . Trông hấn chẳng có vẻ gì là tử tế cả , nếu không muốn nói là “con cháu ba đời ” của Mã Giám Sinh . Hic ... , sợ thật ! Biết trước thế này thì thà tôi đi chơi với “sao chổi cho an toàn” . Tôi chẳng nói chẳng rằng cứ thế tăng tốc về nhà . Nhưng hình như ... “con ngựa sắt cồm côi” của tôi chẳng thể bì nổi với “con khủng long khát máu ” của hấn . Làm thế nào bây giờ ?

- Kiêu thế em ? Đi chơi với anh nhé ! - hấn tiến sát lại gần và ép tôi vào ven đường .

Khúc quanh này lại tối và ít người qua lại nữa chứ ! Tôi sợ quá , muốn òa lên khóc nhưng hấn vẫn cứ bám theo và ” huych” . Tôi mất đà , ngã sõng soài trên mặt đất . Hấn thấy vậy liền “kít” xe lại và túm lấy tay tôi :

- Đi nào ! Đi với anh nhé !

- Không ! Thả tôi ra , anh làm cái trò gì thế hả ? Tôi la lên bây giờ ! - Tôi tái mét mặt lại và gào lên .

- Thì em cứ gào lên đi ! Mà anh cũng có làm gì đâu cơ chứ !

- Không ! Bỏ tôi ra !

- Cậu bạn làm cái trò gì thế ?

Quân , là “sao chổi ” . Hic , may quá ! Ồ , Nhưng mà lỡ hai đứa nó hợp sức lại bắt nạt tui thì ... chỉ có nước chết ! Chúa ơi ! Con đã làm gì nên tội chứ !

- Ồ !

- Ồ , a gì nữa ! Mà đang làm gì bạn gái của tao thế hả ? Mà chán sống rồi à ?

Bạn gái ? Có nhầm không ? Sao chổi đang nói cái gì thế ?

- Là ... là bạn gái của cậu à ? Tôi không biết !

Hắn lấp bắp rồi phóng xe chạy mất .

- Có sao không ? May cho cô là tôi đi đường này chứ nếu không thì ... - vừa nói , Quân vừa đỡ tôi dậy .

- Mặc kệ tôi ! Tại cậu , nếu không phải cãi nhau với cậu mất 15' thì tôi đã về đến nhà rồi , đồ sao chổi , đồ bánh bao mốc ! - Tôi ngồi phục xuống và òa khóc .

- Còn cô là đồ milu ngốc ! ... Thôi , đừng khóc nữa !

- Hu hu hu , hức hức ... - không hiểu sao tôi lại gục đầu vào vai hắn và khóc tức tưởi.

... 5' ... 10' ... 15' ... 20' ...

- Tôi cho cô mượn cái vai này đem về nhà khóc nhé ! - hắn lên tiếng .

Không nói gì , tôi lau nước mắt và đứng lên . (xấu hổ quá) .

- Để tôi đưa cô về nhà ! Làm phúc một lần vậy ! - hắn nói .

- Không ... cần ... à... ó ... cần ! - tôi lên tiếng .

- Ó cần là cái gì ? Rốt cuộc là cần hay không đây ? - hắn cười .

- Nhiều chuyện !

- Hừ ! Nếu cô đã cần thì tôi cũng không nỡ từ chối ! lên xe đi !

- Nếu không phải vì bây giờ đã muộn thì ...

- Chẳng phải cô bảo là “ó cần” đấy thôi ! - hắn phá lên cười .

- Cậu ...

- Đi thôi !

Dù rất ghét hắn nhưng tôi cũng phải công nhận rằng , hôm nay , tôi đã mang ơn hắn !

...

Đến cổng nhà tôi , hắn nói :

- Rồi đấy ! Vào đi ! Tôi về đây !

- Này , khoan đã ...

- Gì ?

- Tôi ... thật sự ... tôi ... hôm nay ...

- Tôi sao ?

- Tôi ... cảm ...

- Cô cảm ? À , cô “cảm nắng” tôi rồi hả ? - hắn cười một cách tinh quái .

- CẢM ƠN CẬU ! - tôi hét toáng lên rồi vội mở cửa vào nhà .

- Khoan đã ! - hấn kéo tay tôi lại .

- Sao ? - tôi cau có .

- Cảm ơn xuyên thì có ích gì chứ ! Tôi muốn cô trả ơn cho tôi !

- Trả ơn ?

- Đúng vậy !

Gì chứ ! Tên chết tiệt này muốn gì nữa đây ? Hic , biết thế tôi đã không cảm ơn hấn.

- Thôi được , tôi cũng chẳng muốn nợ ai cái gì , cậu muốn tôi trả ơn cái gì đây ?

- Đơn giản thôi , “mi” một cái lên má tôi ! Thế nào ?

- Cậu bảo sao ?

- Thì cô vừa nói sẽ trả ơn tôi còn gì !

Mặt tôi đỏ gay lên trước những lời nói và cả nụ cười ... “đểu” của hấn . Làm sao tôi có thể ...

- Tôi không biết ! Cô phải thanh toán nợ nần với tôi hôm nay ! Nhanh lên !

- NEVER ! - tôi hét lên .

- Cô ... không ngờ cô lại “ăn cháo đá bát ” nhanh thế !

- Tôi sẽ trả ơn cậu bằng thứ khác ! - tôi hạ giọng .

- Thôi được rồi ! Vậy ... mai thứ bảy , cô phải đi chơi với tôi ! Hẹn cô 6h ở trung tâm thành phố ! Ok !

Vừa dứt lời , hấn phóng xe đi luôn.

- Nay , khoan đã ! Không được đâu ! nay ! - tôi gọi với theo hấn nhưng không được .

Vào phòng , tôi nằm gục xuống giường . Một mối , sợ hãi và có chút gì đó ... có thể coi là băng khoăn không nhỉ ? Thật ra hấn là người thế nào ? Tối mai tôi có nên đi chơi với hấn không ? Những câu hỏi liên tiếp , dồn dập xuất hiện trong đầu tôi . Nhưng chỉ ... 5’ sau ... tôi đã lăn kềnh ra ngủ (đúng là “hồn nhiên như cô tiên ”) .

4. Chương 4

- Nam ! Hôm nay con định đi chơi đâu à ?

- Dạ ... con cũng chưa biết nữa ạ !

- Thế mà từ nãy đến giờ con cứ đi ra đi vào làm mẹ chóng hết cả mặt !

Thực ra là tôi đang phân vân không biết có nên đi hay không . Không đi thì không trả được nợ mà chưa biết chừng còn chọc giận hấn nữa . Còn đi thì ... tên này quỷ quyết lắm ! Ai mà biết được hấn sẽ giở trò gì cơ chứ ! Trời ơi làm thía nào bây giờ ? Giờ đã 5h30 rồi ! Hay là ... một ý nghĩ chợt loé lên trong đầu tôi ! “Khà khà , được lắm ! Cứ thế mà làm ! Mình cũng thông minh đấy chứ !” - tôi nghĩ .

...

- Sao cô lè mề thế hả ? Có biết bây giờ là mấy giờ rồi không ? Bực cả ... mình ! - Quân gắt lên khi thấy tôi lò dò đi tới .

- Ó ! Chào ... chào ... cậu ! HỈ ! - Thúy khoác tay tôi , nở một nụ cười thật tươi chào Quân .

- Sao lại ... - Quân chuyển từ ngạc nhiên sang nóng giận .

- À ! Là thế này ,hôm trước tôi đã lỡ hẹn với Thúy đi chơi rồi , hôm nay tiện đi chơi ba người luôn , không sao chứ ? - tôi nhìn hấn và cười (há há) .

- Không ngờ ... Quân lại mời tớ đi chơi ! Đêm nay về tớ không ngủ được mất ! - Thúy mân mê cái khăn quàng cổ và nói .

Tôi cố nhin cười để lên tiếng (làm sao có thể không buồn cười khi nhìn khuôn mặt tím tái vì giận của Quân cơ chứ) :

- Thôi ! Bọn mình đi ăn cái gì đi ! Tớ biết một nhà hàng nấu mì khá ngon ở gần đây ! Đi thôi ! Thế nào ?

- Thì đi ! Tôi cũng đang đói ... đến mức muốn ăn tươi nuốt sống “một con cua” cứng đầu ! - hấn nhìn tôi nhếch mép cười .

- Vậy sao ? Tiếc quá ! Nhà hàng này có “cua” nhưng với răng của cậu thì chẳng thể nhai nổi nó đâu , dù chỉ là cái càng ! Hi ! - tôi toe toét cười .

- Đi thôi ! - tôi kéo tay Thúy lôi đi .

...

Vào trong nhà hàng , tôi đẩy Thúy ngồi chiếc ghế đối diện tôi , cười thật tươi với nó . Quân từ từ tiến vào (trông cu cậu cau có phát buồn cười) . Quân đến gần tôi và bảo :

- Ngồi lui vào trong cho người ta còn ngồi !

- Cậu sang kia ngồi cạnh Thúy đi ! Tôi hay bị chuột rút lắm , phải ngồi hai ghế mới thoải mái ! Hi ! - tôi nháy mắt với hấn .

Mặt Quân đành lại , hấn đành sang ngồi cạnh Thúy , sắc mặt không hề biến chuyển .

- Hổ hổ ! Hai người ngồi cạnh nhau thế này trông đẹp đôi cực kì ! Hay là hai người ... ! Há há há ! - tôi phá lên cười .

- Cái bà này ... - Thúy đỏ hết cả mặt .

- Hừ ! Con gái con đứa gì mà vô duyên thế không biết ! Miệng đã rộng lại còn thích ngoác ra cười ! Sao cô không lấy gương mà soi lại dung mạo của cô bây giờ đi !

Tôi đang ha hả cười nghe hấn nói thế thì tức lộn ruột :

- Miệng rộng thì sao? Hử ?

- Còn sao nữa ! Cô không nghe người ta nói : Đàn ông miệng rộng thì sang , đàn bà miệng rộng tan hoang cửa nhà à ? Nhìn cô thì đoán được tương lai : nợ nần chồng chất , mẹ con nheo nhóc rồi ! - hấn lại nở nụ cười khinh miệt .

- Còn hơn cậu , cái đồ : MIỆNG HỔ , MÁ HÓP , MŨI HÉCH... người thì như con ếch , mắt thì xếch , lông mày thì lệch , mặt lúc nào cũng vênh vênh lên ! - tôi nói một hơi dài.

- Cô ...

- Thôi , thôi , xin can hai người ! Gọi cái gì ăn đi , đừng cãi nhau nữa ! - Thúy lên tiếng can thiệp .

- Hai người ăn gì ? - tôi dụ giọng.

- MÌ VẮN THẦN ! - THÚY và Quân đồng thanh trả lời .

- E hèm , hai người có sở thích ăn uống giống nhau nhỉ ! - tôi tủm tỉm cười .

- Tôi muốn ăn mì xào thịt bò , thế có được không ? - tôi nhìn cả hai và nói .

- Hi ! Cô trả tiền mà ! Hỏi tôi làm gì ? - Quân nở nụ cười nham hiểm và quay sang Thúy - Bạn cứ ăn thoải mái , hôm nay , Nam mời mà ! Tôi bảo để tôi trả nhưng cô ấy nghe !

- Cậu ... Đồ xấu tính ! - tôi lẩm bẩm .

Khi bữa ăn bắt đầu được 15' tôi đứng lên (hí hí , định chuồn nè) :

- E hèm ! Hai người cứ ngồi ăn đi ! Tôi đi đằng này một lát rồi quay lại ngay !

- Cậu đi đâu thế ? - Cô đi đâu thế ? - Cả hai đồng thanh hỏi .

- Há há ! Hai người ... à , Nam có việc một chút ý mờ ! Hai người cứ ăn tự nhiên ! Hi !

- Cô đi đâu mới được chứ ?

- Đi ... WC , được chưa ? Hỏi gì mà lăm thế ? - Tôi gắt lên rồi bỏ ra ngoài .

Hi , thế là thoát nạn . Một tối thứ bảy đẹp thế này tôi phải bát phở một lát chứ ! La la la la la , la là lá là la ... , tôi đang tung tăng hát ca sung sướng ...

- Đã bảo là đi đứng thì phải để ý đường ! Mắt cứ ghéch lên thế kia thế nào cũng có ngày lộn cổ xuống cống !

Tôi giật mình quay lại và ... là “sao chổi” với cái mặt vênh vênh (nhìn thía ghét).

- Sao ... sao cậu lại ở đây ? Thế còn Thúy đâu ?

- Thúy ? Cô khỏi lo , đã có một hoàng tử đẹp trai và ga lăng không kém gì tôi rước cô ấy đi rồi !

- Hoàng tử ? hoàng tử nào ?

- Là Minh đó ! Tôi phone cho cậu ta đến đón cô nàng đi chơi rồi !

- Sao cậu dám ... ! Lỡ có chuyện gì với Thúy thì cậu chết với tôi !

- Yên tâm ! Chẳng có chuyện gì đâu ! Còn bây giờ tôi đang muốn hỏi tội cô đây !

- Tội gì ?

- Tội dắt kì đà theo chứ còn tội gì ! Lần sau mà cô còn làm thế nữa thì biết tay tôi !

- Hừ ! Thứ nhất , tôi có hẹn hò cụ thể gì với cậu đâu ! Thứ hai , bạn tôi không phải kì đà hơn nữa cậu cũng đâu có bảo là không được dẫn bạn đi cùng! Thứ ba , tôi đã thanh toán nợ nần xong với cậu , tôi đi đây !

- Xong cái con khỉ ấy ! - Hấn kéo tay tôi lôi lại .

- Cậu làm cái trò gì thế ? - tôi hét lên làm ấy người đi đường cũng phải quay lại nhìn .

- Còn làm gì nữa ! Đi thôi , đi tiếp tăng hai ! - nói rồi , hấn lôi tôi đi

- Này bỏ tôi ra , tôi có thù oán gì với cậu đâu ! Này ! - tôi vùng vằng .

- Đừng có gào lên như thế nữa ! - hấn quát .

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA CỨU TÔI VỚI ! Tôi gào lên rất to .

Hấn quay lại nhìn tôi hoảng hốt và ...

- Có chuyện gì thế ?

- Cô bé này sao vậy ?

- Cháu có sao không ? Chuyện gì vậy ?

Mấy bà bác tập thể dục ở gần đó xúm xít lại hỏi tôi . Tất nhiên rồi ! Sao có thể không hỏi được khi một cô bé có khuôn mặt ... dễ mến như tôi hét toáng lên giữa trung tâm thành phố như thế ! Hi , tôi đã tính cả rồi ! Làm sao hấn có thể khống chế tôi giữa chốn đông người thế này được , tôi sẽ dạy cho hấn một bài học nhớ đời !

Với vẻ mặt ... rất chi là ... “nai tơ” , đôi mắt ... “long lanh , ngấn lệ ” , tôi nói :

- Mọi người hãy giúp cháu với ! Hấn ta là một tên lưu manh - tôi chỉ vào Quân - Hấn ta cứ bám theo cháu từ nãy đến giờ ! Hu hu , hấn ta còn ... hu hu hu ...

- Còn làm gì nữa ? Hấn ta còn làm gì nữa ? Cháu bình tĩnh kể cho các bác nghe xem nào !

- Hu hu hu ... hấn ta còn cướp ví của cháu nữa ! Hu..u...u ! Bây giờ hấn định lôi cháu đi... hức hức ...

- Cô ... sao cô có thể ... nói như thế ...? - Quân trở mắt nhìn tôi .

Lập tức , mọi người quay ra nhìn hần sầm soi .

- Trông cái mặt đẹp thế mà ai dè lại ***** thế !

- Thằng này mà là con tôi thì tôi đập chết từ lâu rồi !

- Trông tóc tai thì chống ngược lên như bị điện giật ấy ! Ăn mặc thì ... chep chep ...

Há há , tôi sung sướng đến trào cả nước mắt . Ai ngờ Mạnh Thường Quân lại có ngày thâm thể này !

- Cô ... lại đây nhanh lên ! - hần cầm tay tôi toan kéo đi thì ...

- Thằng kia ! Thằng mặt chuột kia ! Mày định làm gì con gái nhà người ta thế hả ? - Một bà bác lên tiếng .

- Bỏ tay con bé ra ngay ! Thằng chết tiệt này ! Đồ lưu manh ! - Một bà khác quát to và thụi cho Quân một quả vào ngực .

Thằng mặt chuột , thằng lưu manh ... chết mất , tôi buồn cười chết mất thôi ! Đúng là trút được cơn giận bấy lâu của tôi !

- Các bác hãy nghe cháu ! Hần là một tên “điên có thâm niên ” ! Mọi người hãy giúp cháu ! - nói rồi tôi lè lưỡi trêu hần rồi chạy vội đi .

- Cô đứng lại cho tôi ! Này ! - hần gọi với theo tôi .

- Cho thằng ***** này một trận đi các bà ! - một bà già lên tiếng .

Thế là 4 ,5 bà bác xông vào , lấy giỏ đập lên vai , lên đầu hần . Chẳng biết có đau hay không nhưng nhìn hần tôi bỗng thấy thương thương . Mình làm thế có quá đáng không nhỉ ? Hình như là hơi quá thì phải !

- Nam ! Cô đứng lại cho tôi ! Khoan đã , các bác hiểu lầm rồi ! Mọi chuyện không phải như thế đâu ! Nam , tôi mà tóm được cô thì ... Trời ơi ! Tai bay vạ gió ở đâu thế này ! Các bác từ từ ... ui da... khoan đã...

Tôi cầm đầu cầm cổ chạy về phía trước , cố gắng thật nhanh để không còn nghe thấy tiếng của hần nữa . Được một đoạn khá xa , tôi dừng lại thở dốc . Hic , mệt chết đi được ! “Không biết hần bây giờ thế nào rồi nhỉ ? Ăn đòn có đau lắm không ? Mà thôi , tai hần cứ làm phiền mình đấy chứ ! Nhưng ... ” Tâm trạng tôi lúc này thật khó tả quá . Tôi quay lại đằng sau nhìn . Thực sự là tôi đang mong nhìn thấy điều gì ? Nhìn thấy ... “hần” ư ? ...

Tôi chậm rãi đi bộ trên vỉa hè , đầu óc rối bời . Có nên quay lại cứu hần không nhỉ ? (nếu là bà con thì sao?) . Đang mải cân nhắc xem tôi mang ơn hần nhiều hay hần nợ tôi nhiều thì ... hình như tôi đâm phải cái gì ... Ừm biết miêu tả như thế nào nhỉ ! Nó ... hình như là một vật thể sống ... mềm mềm , bông bông như là ... Tôi nhìn xuống chân . Hic , mọi người có thể tưởng tượng được không ? Tôi đang dẫm lên đuôi một con ... *** ! Nó nhe răng gầm gừ tôi , hực , sợ quá má ơi ! Tôi ngược lên nhìn chủ của nó , ánh mắt cầu cứu nhưng anh ta lại ... ngẩn nhìn một chị khác ăn mặc ... mát mẻ . Không hiểu sao lúc ấy tôi mất hết cả lí trí , chỉ còn biết quay lưng bỏ chạy . Hic ! Con *** tuột xích đuổi theo tôi như đuổi theo ... “một khúc xương” biết chạy mà nó đang thêm thưởng . Làm thế nào bây giờ ! Chủ nó đâu rồi ! Đồ mắt đui ! Có biết là con *** ngu ngốc của ông sắp làm tổn hại đến một sinh linh ... bé bỏng không hả !

Tôi hùng hục chạy như ... “trâu húc mả ” , còn con *** kia thì đuổi theo tôi như ... một con bò điên bị người ta trêu ngươi bằng chiếc khăn màu đỏ , trong khi đó tên chủ hấu gái của nó lại “lon ton” phía sau như “con gà” vừa đi vừa ăn thóc *** (vì hần còn mải ngẩn nhìn các “em ” mà) .

Làm sao bây giờ ! Chúa ơi ! Người hãy giúp con ! ... “bịch” . Tôi đâm phải ... “SAO CHỐI ” . Thôi rồi .

- Cô chạy đi đâu thế ? Lại đây ! Tôi phải hỏi tội cô mới được ! Đồ “tú bà” độc ác ! - hần túm lấy tay tôi lôi lại .

- Á Á Á Á ! *** đuổi ***... ó... đuổi... uối ... - tôi giãy giụa và gào thét .

Quân tròn mắt nhìn tôi không hiểu gì .

- Cô đang lảm nhảm cái quái gì thế hả ?

- *** ... Á...Á... ***... đuổi... uổi ... - giọng tôi vừa run sợ , vừa gấp gáp .

- Cô dám bảo tôi là CHÓ hả ? To gan ! - Quân trợn mắt bóp chặt lấy tay tôi .

Trời ơi , tên sao chổi này đang nói cái gì thế . Hình như hần nghe tôi nói nhanh quá lên hiểu nhầm là : *** ... ủa ôi *** ... thì phải . Tôi cũng chẳng có thời gian giải thích với hần nữa .

- CHÓ ! CHÓ đến rồi ! Thả ra , thả ra mau , *** ! *** !

- Cô ... Cô càng ngày càng to gan ! Cô dám bảo tôi là *** hả ? Chính cô mới là Milu !

Gâu... gâu... “con bò điên” đã đến rất gần . Quân giật mình quay lại thì ... ôi thôi ... “bò điên ” đã lao tới ! “Goằm” ... Tôi nhắm nghiền mắt lại . Đến lúc mở mắt ra thì ... Quân đang ôm lấy tôi và “con *** điên” đang cắn vào quần cậu ấy ray ray mấy phát .

- Á... Á ... - tôi hét lên .

- Chạy thôi , còn đứng đấy mà hét à ? - Quân đạp nó ra và kéo tay tôi chạy .

Rất nhanh , rất nhanh , chúng tôi chạy qua nhiều con phố . Quân nắm tay tôi ... như hai đứa trẻ con đang chơi rượt bắt vậy . Mệt , nhưng thích thật đấy ! Chưa bao giờ tôi thấy thích thú đến vậy ! Khi đã chạy được rất xa và không thấy ” bò điên ” đuổi theo nữa , chúng tôi dừng lại , ngồi phục xuống , thở dốc .

- Đây là đoạn nào thế nhỉ ? Sao vắng thế này ! - vừa thở , tôi vừa hỏi .

- Hỏi nhiều thế làm gì ? Tôi không sống nổi với cô mất thôi ! Ôi , cái số tôi ! - Quân dựa vào tường .

- Cậu ... có đau không ? - tôi ngập ngừng .

- Cô thử bị 4, 5 bà béo đập giở vào người rồi bị *** cắn chân xem có đau không !

- Xin lỗi ! Chỉ tại tôi ... may mà cậu không sao ... - tôi cúi mặt xuống .

- Thôi , không sao ! Tại cô cứng đầu nên mới ra nông nỗi này đây mà ! Mệt không ? - hần quay sang nhìn tôi và hỏi .

- Mệt ! Nhưng mà rất vui ! - tôi cười .

- Vui sao ? - hần cũng cười .

- Ủ ! Vui lắm ! À , tôi muốn hỏi cậu chuyện này !

- Gì ?

- Tại sao ... sao cậu lại che cho tôi khi con *** chuẩn bị cắn tôi ?

- Vì sao ư ? ... Tôi cũng chẳng biết nữa ! Chỉ là ... tôi ... lúc ấy , có lẽ tôi hành động mà chẳng thể hiểu nổi chính mình nữa ! Mà cũng có lẽ vì tôi không muốn có con *** khác cắn xé Milu của mình thôi ! - hần nhìn tôi cười .

- Không có đâu ! Tôi hiền như “con chim chiến chiến” ! Sư tử gặp còn không nỡ ăn thịt huống chi là *** !

- Cô hiền như chim chiến chiến ư ? Được thế thì thế giới này đã bình yên ! Và con *** lúc nãy đã không đuổi theo cô rồi !

Hai chúng tôi nhìn nhau rồi phá lên cười . Vui thật , có lẽ đây là buổi tối thú vị nhất từ trước đến giờ của tôi .

5. Chương 5

Tôi về đến nhà đã thấy mẹ đứng chờ sẵn ở cổng . Tôi giật mình nhìn đồng hồ . Ôi ! Đã 9h30 rồi ! Phen này thì ... hic , không dám nghĩ tiếp .

- Con chào mẹ ! Ừm ... con... xin lỗi đã về muộn ! Tại ...

- Ôi ! Cục cưng của mẹ đã về rồi đấy à ? Vào nhà đi con , con sẽ bất ngờ lắm đấy ! - mẹ nở một nụ cười “triu mến” chưa từng có .

- Dạ ... vâng ạ ! - Hình như mẹ có chuyện gì rất vui thì phải . Phù , hết cả hồn !

Mà có chuyện gì bất ngờ nhỉ ? Hay là papa được tăng lương , hay mẹ trúng vé số (vé 100.000.000 chẳng hạn - hì , mơ mộng quá) .

- Nam à ? Trông lớn quá ! Nhưng trông xinh hơn hồi bé nhiều lắm !

Nhà có khách . Là một phụ nữ trung niên , chắc trạc tuổi mẹ tôi nhưng trông ... vô cùng xinh đẹp và phúc hậu . Ngồi bên cạnh là một ... “hoàng tử ” (tôi cho là vậy) trông rất rất điển trai . Cậu ta vừa nhìn thấy tôi thì đứng phắt dậy , nụ cười rạng rỡ .

- Dạ ! Cháu chào bác ạ !

- Con có nhận ra ai đây không ? - mẹ tôi cười .

- Lâu quá rồi còn gì ! Chắc Nam quên mất bác và Tùng rồi !

- Hey ! Nam ! You có nhận ra Tùng không ? Tùng nè , Tùng mới về nước hôm qua ! Ôi ! Nhớ Nam quá ! - cậu ta chạy lại và ôm chầm lấy tôi .

- Á ! Cậu làm cái gì thế ? Xê ra coi ! - Tôi hét toáng lên và đẩy cậu ta ra .

Cả bố mẹ tôi và người phụ nữ kia đều phá lên cười . Tôi đang ngơ ngác chẳng hiểu gì thì mẹ tôi lên tiếng :

- Con không nhận ra Tùng và bác Minh à ?

- Tùng nào thế ạ ? - tôi tròn mắt .

- Còn Tùng nào nữa ! Tùng hàng xóm nhà mình ngày xưa đấy ! Hồi bé hai đứa suốt ngày quần quýt với nhau mà bây giờ đã quên rồi à ! Ngày Tùng theo gia đình sang Mỹ con chẳng khóc như mưa , không cho nó đi đấy thôi !

- Tùng ... Tùng ... TÙNG CÒI ! - tôi hét lên sung sướng .

hì‘hì‘ típ xem cóa chiến rỳ nào

- Yes ! Nam vẫn khỏe chứ ! Ôi , nhớ quá xá ! - Tùng cầm tay tôi mừng rỡ .

- Tất nhiên ! Làm sao Nam quên được !

- Không phải Nam vừa mới quên đấy sao ?

Tùng cười , vẫn nụ cười rạng rỡ , nụ cười quen thuộc gắn liền với tuổi thơ tôi . Tôi và Tùng chơi với nhau từ hồi tóc còn để chỏm , nhà hai đứa ngay cạnh nhau , chúng tôi lại có quá nhiều điểm chung giống nhau . Sinh cùng ngày , cùng tháng (1/1 , ngày đẹp) , cùng sở thích về màu sắc , khẩu vị ... Điều kì lạ là chúng tôi chưa bao giờ cãi nhau , dù chỉ một lần . Nhưng đến khi chúng tôi học lớp 4 thì Tùng phải theo bố mẹ sang Mỹ và gia đình tôi cũng chuyển nhà ngay sau đó . Chúng tôi bị mất liên lạc . Không ngờ hôm nay tôi lại được gặp Tùng ! Mừng quá !

- Nam xin lỗi ! - tôi lí nhí làm mọi người cũng phải bật cười .

- Oh ! No problem ! Cũng lâu quá rồi còn gì ! Nam bây giờ trông lovely hơn hồi bé nhiều ! Hì !

- Còn Tùng trông vẫn còi cọc như ngày nào !

- Oh ! Thật sao ? Mẹ Nam vừa khen Tùng đẹp trai đấy ! Nam thấy sao ! Tùng cũng handsome đấy chứ ! Phải không ? - Tùng nháy mắt với tôi .

- Cậu vẫn kiêu như hồi bé ! - tôi cười .

Đột nhiên Tùng đặt hai tay lên vai tôi và ghé sát vào tai tôi nói :

- Công chúa không biết ư ? Trái tim này đang loạn nhịp vì nàng đây ! Hì !

Không hiểu sao mặt tôi chợt đỏ gay lên . ” ***c ” , tôi cóc lên đầu cậu ấy một cái :

- Này ! Ăn nói cho cẩn thận nhé ! Coi chừng Nam sút về Mỹ bây giờ !

- Tùng mà về Mỹ thì có người sẽ lăn ra khóc nhè mất !

- Ai mà thèm !

Rồi cả hai chúng tôi cùng cười , vô tư như hồi còn bé .

- Về thôi con ! Muộn rồi đấy ! - bác Minh lên tiếng .

- Tùng về đây ! Bye Nam nhé !

- Ừ ! Về đi !

- Đừng đuổi Tùng nhanh thế chứ ! Thứ hai Nam sẽ phải bất ngờ một phen đấy !

- Về điều gì ? - tôi ngạc nhiên .

- Tò mò làm gì hả công chúa ! Biết trước sẽ mất vui đấy ! Good night !

...

Tối nay vui thật đấy ! Nhớ lại vẻ mặt hốt hoảng của sao chổi sao mà buồn cười thế không biết ! Mà ... tôi đang vui về cái gì thế ? Vui vì đi buổi đi chơi với hân hay vui vì được gặp lại Tùng . Chẳng biết nữa ! Thật khó hiểu !

- Nam ơi ! Bà là người bạn tốt nhất của tôi ! - Thúy ôm chặt lấy tôi khi tôi vừa bước chân vào cửa lớp .

- Bà làm sao thế ? “Tăng” à ? Bỏ ra !

- Tôi đang muốn “tăng” đây ! Ôi ! Có nằm mơ tôi cũng không ngờ có ngày mình được ăn tối và đi chơi với hai hotboy ! - Thúy nói.

- Điên mất thôi !

- Mà bà biết tin gì chưa ?

- Tin gì ?

- Vừa nãy tôi đi ngang qua văn phòng nghe mấy cô nói là lớp mình có học sinh mới mà lại là nam mới hay chứ !

- Học sinh mới à ? Thật không ? Ai bảo bà thế ? - tôi hỏi dồn dập .

- Tôi nghe thấy thế mà ! Lớp mình đông con gái giờ thêm một anh chàng thì tốt quá rồi ! Hi vọng là một hoàng tử điển trai !

Bất giác tôi có linh cảm không hay cho lắm ! Tôi cứ cảm thấy có chuyện gì đó rất khủng khiếp sắp đổ ập lên đầu mình .

...

- Thầy vào ! Thầy vào ... lớp tôi nhốn nháo .

- Nghiêm ! - Thu lớp trưởng hô đồng dục .

- Các em ngồi !

- Hôm nay lớp mình có học sinh mới ! Bạn ấy vừa từ Mỹ về , các em giúp đỡ bạn nhé ! Vào đi em !

Ôi không ... không thể tin được !

Tùng bước vào lớp trong bộ đồng phục học sinh , trông cậu ấy ... rất tuyệt ! Tôi nhìn Tùng không chớp mắt mà không thể giấu nổi vẻ kinh ngạc !

- HI ! Chào mọi người ! Mình là Tùng , Lê Thanh Tùng ! Rất mong được mọi người giúp đỡ !

Với nụ cười mang phong cách ... “lãng tử chính hiệu” , dường như cậu ấy đã chinh phục toàn bộ đám con gái lớp tôi . Cứ nhìn những khuôn mặt ngơ ngơ như con “nai tơ” mà thực chất là chua ngoa như “quả mơ” kia thì biết ! Còn tôi ... không biết là nên vui hay buồn đây. Chỉ biết tôi thấy lo lo thế nào ấy !

- Được rồi ! Em xuống ngồi cạnh ... à ngồi cạnh Hồng Nam đi !

- Vâng ! Em biết rồi ạ ! Cảm ơn thầy !

Tùng từ từ tiến về phía tôi .

- Này ! Này ! Này “công chúa ” ! Sao lại nằm gục xuống thế kia ! Ngẩng mặt lên xem nào !

- Này ! Nhìn thấy Tùng mà mặt lạnh như tiền thế hả ? Này , có nghe không ?

- ” CÔNG CHÚA CÁI CON CUA BIẾT MÚA ” ẤY ! TRẬT TỰ XEM NÀO ! - tôi gất lên mà không kịp suy nghĩ .

- Gì thế !

- Ai mà biết được ! Rõ là dở hơi !

- Ồ ! Đang yên đang lành lại gào lên như con cáo ấy , làm người ta giật nảy cả mình !

Mấy con nhỏ lăm chuyen quanh tôi nói đùa(thú thật là tôi cũng chẳng ưa gì mấy đại tiểu thư này). Nhưng cũng thật xấu hổ quá đi ! May mà thầy đang mãi ... “alo cho bồ ” , ý lộn, cho vợ thầy , không thì tôi chỉ có nước ... ra ngoài hành lang mà đứng .

- Sorry “công chúa ” nha ! Tùng lỡ lời ! - Tùng chấp hai tay lại nhìn tôi và nở nụ cười ăn năn .

- Cậu mà còn gọi tôi “công chúa ” một lần nữa là tôi “bụp” đó . - tôi trợn mắt .

- Hi hi , Tùng sinh ra cũng là để “công chúa” bụp mà !

- Cậu ... Mà sao cậu lại học ở đây !

- Tùng phải học cùng với “bà xã ” tương lai chứ !

” Bụp ” , “bụp” , “bụp” ... Tôi lấy quyển sách toán đập lia lịa lên người Tùng .

- Cho chừa cái tật nói ẩu đi nhá !

Nhưng mà ... khi tôi nhìn ra xung quanh thì ... biết bao nhiêu là cặp mắt hình “viên đạn” đang bắn tĩa về phía tôi , cả thầy giáo cũng phải “căng mắt” nhìn tôi chớp mấy phát liền . Tất nhiên kết quả là cả tôi và Tùng đều phải ra ngoài hành lang đứng . Hic , rõ khổ !

...

- Sorry ! Sorry “công chúa” nhiều nhiều ! ” Công chúa ” muốn gì để hết tiết Tùng đền cho ! Kem dâu , kem socola hay bánh gato nào ?

- Cậu muốn chết đấy à ? Mà thôi , đằng nào chuyện này cũng xảy ra với tôi như cơm bữa rồi ! - tôi thở dài .

- Why ???

- Miễn thắc mắc ! Tí nhớ phải mua kem cho tôi đấy !

- Yes ! No problem ! - Tùng nhe răng cười ,về mặt cậu ấy dễ thương đến mức khiến tôi cũng phải cười theo ! Đó là lí do tại sao chúng tôi không bao giờ cãi nhau !

Bị phạt đứng hành lang mà đây là lần đầu tiên tôi không thấy buồn bực gì cả , nếu không muốn nói là thú vị cực kì .

- Cô bị phạt mà cười sung sướng nhỉ ! Ai thế kia ? - Quân lừ lừ đi tới , (cặp mắt nhìn phát sợ luôn).

- Tôi bị phạt hay không thì liên quan gì đến cậu ? Sao mà hỏi lảm thế ? - tôi gất .

- Hừ , *** với chả mèo , nuôi cho lắm vào để bây giờ quay ra cắn chủ đây ! - Quân tiến lại gần hơn .
 - Cậu bảo ai là *** đấy ? Hừ ?
 - Tôi bảo ai là *** thì cô phải rõ hơn tôi chứ !
 - Ế thôi ! Stop ! Đây là bạn Nam phải không ? Trông bảnh quá đi mất ! - Tùng cười .
 - Ai thèm bạn bè với cô ta ! - Ai thèm bạn bè với cậu ta !
 - Sao hai người đồng thanh thế ? Chào you ! Tui là Tùng , mới chuyển đến hôm nay , rất vui được làm quen với you ! - Tùng “hồn nhiên” lại gần nắm lấy tay Quân bắt lấy bắt để .
 - À , chào ! - Quân nhếch mép cười .
 - Mà you đi đâu đây ? Đang giờ học mà , cũng bị phạt giống tụi này hả ?
 - Tôi lên văn phòng có việc chứ đâu có rảnh như một số người ! - Quân nhìn tui rồi bỏ đi .
- Gì chứ ! Lại nói đểu nhau rồi , bực không chịu được ! Tôi thì đang tức lộn “tiết” , trong khi Tùng cứ nhìn theo hần ,lại còn tỏ vẻ ngưỡng mộ nữa chứ !
- ...
- Bán cho cháu ... 10 cái kem... dâu , một kem socola và bốn cái bánh ! Ấy không , không phải cái bánh ý , cái bên cạnh cơ !
- Tùng xuất hiện ở canteen với cái vẻ “hồn nhiên” đặc biệt như trẻ con làm cho đám con gái ở đây đều phải nhìn theo mà khen là ... “dễ thương” . Mà cũng phải công nhận là cậu ấy dễ thương thật ! Nếu so sánh với Quân thì cậu ấy đẹp không kém . Quân mang vẻ đẹp lạnh lùng nhưng chẳng chừa còn Tùng thì trông rất “lãng tử ” mà lại dễ thương . (nhận xét công bằng)
- Ăn đi này “công chúa ” ! - Tùng đặt khay thức ăn trước mặt tui và nở nụ cười khích lệ .
 - Gọi làm gì mà lắm thế ! Có ăn hết đâu !
 - Ô ! “công chúa ” đang ăn kiêng à ? Hồi nhỏ , “nàng” chẳng dành hết phần kem của Tùng đấy thôi ! Vì thế mà Tùng mới còm nhom . Bây giờ ” công chúa ” phải chịu trách nhiệm đấy nhá !
 - Cậu lắm nhảm cái gì thế ? Muốn chút à ?
 - Không được đâu !Milu không thể chịu trách nhiệm với cậu vì ba cái chuyện lãng xẹt ấy được ! Người mà Milu phải chịu trách nhiệm là tui nè ! - Quân kéo ghế ngồi xuống trước mặt tui .
 - Sao chối ? Sao lại là cậu ? - tui giật mình .
 - Sao chối ? Milu ? Tùng hiểu gì chút liên đó ! - Tùng tròn mắt (trông ngây thơ không chịu được) - Mà sao ” công chúa ” phải chịu trách nhiệm với you ?
 - Cậu thử nói xem ? - Quân cười một cách tinh quái .
- Tùng không hiểu gì hết ! - Tùng vẫn chuyển từ sự ngạc nhiên này sang sự ngạc nhiên khác .
- Không hiểu hả ? Thế thì Milu giải thích đi !
- Thế là cả Quân và Tùng đều quay sang nhìn tui . Mà đâu chỉ có thế , mấy chục con mắt ở canteen cũng đang hướng về phía chúng tui cùng những lời xầm xì , tò mò có , mỉa mai , chê bai có , ngưỡng mộ cũng có luôn . Mà cũng đúng thôi , hai “hoàng tử ” ngồi “kẹp” giữa một ... “cô bé lo lem” ngay tại cái bàn ... “trung tâm” của canteen hỏi làm sao mà không gây chú ý được ! Hic , sao mọi chuyện lại xảy ra như thế này cơ chứ !
- Kìa Milu , giải thích cho cậu ta đi chứ ! - Quân huých vai tui .
 - Cậu bảo tui giải thích cái gì ? - tui gắt .
 - Giải thích chuyện cô nợ tui ý !

- Sao chổi đáng ghét ! Tôi nợ cậu cái quái gì chứ ! - Tôi quát to hơn .

- Nợ cái gì à ? Chuyện tối hôm học thêm này , tối hôm thứ bảy này còn ... à , còn cả hôm cô bị phạt dọn thư viện nữa chứ ! Chắc , chắc ! Nợ nhiều quá ! Bây giờ đến lúc tôi đòi cả vốn lẫn lãi oài !

- Cậu ... đồ sao chổi xấu tính !

- Xấu tính cũng được , dù sao cũng còn hơn cô - chuyên gia quýt nợ !

- Cậu ...

- Khoan đã ! Từng lờ mờ hiểu mọi chuyện rồi ! Ra là “công chúa ” nợ tiền you ? Nợ nhiều lắm hông ? How much ? - Từng vẫn “hồn nhiên ” hỏi .

- Không phải nợ tiền mà là ... “nợ tình ” ! - Quân trau mày .

- NỢ TÌNH ??? - Cả Từng và tôi cùng đứng phắt dậy và ngoác miệng ra hỏi .

- Thì đúng thế mà ! - Quân cười thật ... “tươi” (như con tôm)

- NÀY ! SAO CHỔI ! - tôi quát .

- Sao cô quát to thế làm tôi giật cả mình !

- Cậu bắn tính nó vừa vừa thôi nhá ! Chẳng phải tôi đã trả hết nợ cho cậu rồi còn gì ?

- Bao giờ ? Ở đâu? Hồi nào vậy ? Sao tui hông biết ! - Hấn giả vờ ngỡ ngác (ghét không chịu được)

- NÀY ! Cậu muốn tôi hóa kiếp cho cậu đấy hả ? - tôi gào lên mà không kịp suy nghĩ (thú thực là lúc ấy tức quá) .

- Nếu cô muốn cả trường biết chuyện thì cứ gào to nữa lên ! - Quân thản nhiên vừa cười vừa gõ bàn .

- Nợ cái gì ấy nhỉ ?

- Không rõ , hình như là tiền thì phải !

- Tiền à ? Nó dám vay tiền Quân á ? Láo quá !

- Mặt dày thật ! Thực dụng quá !

Và còn rất nhiều câu đại loại như thế . Bất lực ! Tôi đành ngồi xuống ghế “ôm đầu ” .

- Unbelievable !!! “công chúa” nợ tình you ? Thật ra mọi chuyện là như thế nào vậy ? -Từng quay sang nhìn tôi .

- Chuyện này ... dài dòng lắm ! Thật ra là ... xù xì... xù xì ...

Trước vẻ ngỡ ngàng đến thất vọng của Từng tôi đành kể ... “tóm tắt” mọi chuyện cho cậu ấy . Thật là tức muốn khóc được !

6. Chương 6

- Hì , ra là như thế ! Làm Từng hết hồn ! - Từng nở nụ cười hạnh phúc khi nghe tôi kể xong câu chuyện .

- Nghe xong rồi chứ gì ? Vậy thì cậu nghe cho rõ đây ! Tôi không muốn có người **ng vào “cún con” của mình .

Thế nên từ nay cậu hãy tránh xa cô ta ra ! Rõ chứ ! - Quân nhìn Từng với vẻ mặt không mấy thiện cảm .

- Oh ! You khiếm nhã quá đó ! You có thấy you rất vô lí không ? Tôi và “công chúa” là bạn thân từ hồi bé tí , chúng tôi có nhiều điểm chung và rất quý mến nhau ! Còn you ? Mới gặp you có hai lần thôi nhưng tôi thấy “công chúa” cũng chẳng ưa gì you đâu ! Hơn nữa , chuyện “công chúa” vừa kể xét về nhiều mặt thì chẳng phải “công chúa” đã trả hết nợ cho you rồi còn gì ! Vả lại , nói đúng ra thì đó đâu thể coi là nợ nần !

Tôi nghĩ you mới là người cần tránh xa “công chúa ” đấy! - Tùng nhìn thẳng vào Quân và trả lời một cách bình tĩnh .

- Cậu chán sống rồi à ? - Đường như hắn đã hết kiên nhẫn . Quân đập tay xuống bàn (rất mạnh) và đứng lên .

- Oh ! No , no ! Tôi còn yêu đời lắm ! -Tùng cười .

- Yêu đời mà dám ăn nói như thế à ? - Quân túm lấy cổ áo Tùng .

Đám đông bắt đầu xôn xao . Mọi người kéo đến ngày một đông .

- You làm cái gì thế ? Tôi nghĩ , cậu nên bỏ tay ra thì hơn ! - Hình như Tùng cũng bắt đầu cáu .

- Dừng lại , dừng lại đi , các cậu đang làm cái gì thế hả ? - Tôi đứng vội lên và cố gỡ tay Quân ra khỏi áo Tùng ...

hjhj‘ mới đi chơi dzee^‘ post típ lun ọi ng‘ khỏi đợi

- Không phải là cậu cũng thích “công chúa” đấy chứ ? - Tùng hỏi .

- Thích ? Tất nhiên rồi ! Tôi rất thích Milu ! Làm sao có thể không thích “cún yêu” được cơ chứ !

Mặt tôi chợt đỏ gay lên .

- Như thích một “con cún” à ? - Tùng cười .

- Hỏi nhiều thế làm gì ? Cậu chỉ cần nhớ đừng có bèn mắng đến gần “milu ” của tôi là được rồi ! Hãy cẩn thận ! - Nói rồi Quân đẩy Tùng thật mạnh xuống ghế .

- Cậu làm cái gì thế sao chổi ? Sao cậu lại ... Có sao không Tùng ?

- Tôi chỉ cảnh cáo hắn đừng có nghĩ đến “cún” của tôi nữa thôi ! Không đúng sao ?

- Cậu nói đủ chưa ? Ai là cún của cậu ? Cậu có quyền gì mà kiểm soát tôi ? Cậu đi đi , đừng để tôi thấy cái bản mặt sao chổi đáng ghét của cậu nữa ! - Tôi mắng như tát nước vào mặt Quân .

- Đủ rồi ! Cô đừng có đứng đấy mà lải nhải nữa ! Sao thế , thấy hắn như vậy nên cô đau xót à ? Đồ ... háo sắc !

- Háo sắc ?

Mấy đứa con gái đứng xem nhìn tôi cười khúc khích . Sao lại để bị mất mặt trước đông người thế này cơ chứ ! Ôi , xấu hổ chết mất thôi ! Tôi thấy nghẹn ở cổ họng như bị một vật gì đó chặn ngang . Không nói gì , tôi cúi mặt xuống .

- “công chúa” đang ... khóc đấy hả ? - Tùng nhìn tôi - Sorry , sorry “công chúa” đừng có khóc nữa !

- Milu , cô ... sao thế ? - Quân tiến lại gần tôi , vẻ mặt hơi lo lắng .

- Không cần cậu quan tâm ! Tránh ra ! Hai cậu hãy để tôi yên !

Tôi rời khỏi canteen mang theo một cục ngại . Chết mất ! Thảo nào từ sáng đến giờ tôi cứ cảm thấy bất an ! Ôi , không biết tai họa nào tiếp theo sẽ đổ xuống đầu tôi đây . Vừa nghĩ , tôi vừa bước từng bước chậm rãi xuống cầu thang . Còn 1, 2 ,3 ... 5 bậc nữa thôi , nhưng ...“bình” , có bàn tay ai đó đẩy tôi thật mạnh . “Á” , tôi chỉ kịp hét lên một tiếng và ... đáp đất ngay sau đó .

Hic , đau chết đi được ! Không đứng lên được ! Hình như tôi bị trật khớp rồi thì phải . Tôi nhìn lên trên nhưng chẳng có ai cả , cầu thang vắng tanh.Rõ ràng là có người đẩy tôi mà .Đã đau lại cộng thêm tức , tôi dùng chút sức lực ... “cuối cùng” hét thật to :

- Ai thế ? Sao lại chơi cái trò vô ý thức thế ? Có giỏi thì ra mặt xem nào !

Vẫn không có ai trả lời . Chẳng lẽ lại là ... MA ! , không phải !

- Điên à ? Thần kinh à ? Dở hơi à ? Đao cấp độ mấy rồi ? Bọn khùng ! Tức quá đi ! - Tôi gào to (đến nỗi ... hình như tường bị nứt thì phải) .

- Mày rửa xong chưa ? Mày vừa bảo ai là đao , khủng , thần kinh , dở hơi đấy hả ?

Một đám con gái trông như ... “đại bàng” xuất hiện . Xem nào , 7 đứa tất cả . Hic , đúng là tôi bảo bọn nó ra mặt thật nhưng ... đông thế kia thì làm sao tôi chiến đấu được ! Phen này chắc chết quá ! Tụi nó sẽ làm gì mình đây . Lần trước đã bị tạt axit , ý lộn , tạt nước rồi ! Lần này chúng sẽ dùng dao lam rạch mặt mình chẳng . Tôi nuốt nước bọt ừng ực , từ từ lết lại phía sau nhưng lũ “sư tử cái YÊN BÁI ” này không tha cho tôi . Chúng tiến gần hơn . Hu hu sợ quá . Hay là chúng định cầm búa nện cho tôi một phát ...

- Nghe nói thời gian gần đây có cô bé “dễ xương” làm Thường Quân thất điên bát đảo ! Bọn này tò mò muốn biết mặt mũi thế nào ! Thật không ngờ ! Chỉ tầm thường thế này thôi à ? - Một cô bé rất xinh tiến lại gần tôi .

- Chị Phương ! Cho con ranh này một trận đi ! - Hic , “con quạ mỏ nhọn” đứng cạnh lên tiếng ... “bơm bản” (mà mỏ nó cũng nhọn thật , còn nhọn hơn cả Xê Kô ấy chứ) .

- Cứ từ từ ! Mày vội cái gì hả ? Tao nói ày nghe , Mĩ đánh Irac cũng cần phải có lí do đấy ! Mày có giỏi thì nhào vô ! - Cô bé tên Phương ấy trừng mắt . (hí hí , cũng biết cơ đấy) .

- Dạ , em không dám ạ ! - “con quạ” kia khúm núm .

- Còn cô em , chị có chuyện muốn nói đây ! - Phương nhìn tôi - Ôi ! Nhìn cái má này , yêu ơi là yêu cơ ! - Tự nhiên “bả” đổi giọng làm tôi lạnh toát cả sống lưng .

- O kìa chị Phương ! Sao lại ...

- Im ! Mày nói gì mà lảm thế ? - Phương lườm “quạ đen” một cái sắc lẹm .

- Cô bé bị ngã có đau lắm không ? - Vẫn nụ cười hiền đến ... “man rợ” ấy . - Để chị à nhằm để mình đỡ dậy nhé !

- Không cần đâu ! Cô tránh ra đi !

Thì ra nguyên nhân khiến họ thay đổi thái độ là đây . Chán thật !

- Quân à ? Phương thấy cô bé ngã nên ...

- Được rồi , mấy người đi được rồi !

Họ “lầm lũi ra đi” nhưng cũng không quên ... “liếc mắt đưa tình” với hán ta . () .

- Sao rồi ? Có đau không ?

- Chả sao ! Mặc xác tôi ! Cậu tránh ra đi !

- Đi đứng kiểu gì mà lại lộn cổ xuống cầu thang thế ? Bảo bao nhiêu lần rồi mà có nghe đâu , chắc mãi ngẩn thảng nào nên bước hẫng chứ gì ! Đúng là , cứ nhìn thấy “giai” là ... mắt sáng như đèn pha ! Đem mắt cô lắp vào xe ô tô làm đèn chắc chẳng bao giờ xảy ra tai nạn !

- Sao cậu nói lảm thế ! Tôi thế đấy thì sao ! Dù sao còn hơn cậu : Nhìn thấy gái là lái xe xuống đầm , đâm chết *** !

- Này , cô nói xong chưa ? Chân bị đau mà vẫn còn nhanh nhồm ra được !

- Tôi chỉ thế thôi , đâu như mấy “em” quanh quẩn ở bên cậu .

- Ủa ? Rồi sao ? Ghen hả ?

Tôi còn chưa kịp lên tiếng phản bác thì ...

- Sao cô ấy lại phải ghen ?

- Lại là cậu à “học sinh mới mà tâm hồn già cỗi ” ? - Quân cười ... đều .

- Tôi già cỗi nhưng cũng không “gian dối” như một số “con mới” ! - Tùng cũng không vừa .

Thấy nguy cơ “chiến tranh giữa hai thằng điên” đang “tiến” gần , tôi vội chuyển chủ đề :

- Ay ui , đau quá ! Tôi muốn lên phòng y tế !

- Để Tùng công lên ! - Để Quân công lên !

Hic, lại bắt đầu oài . Tình hình có vẻ diễn biến xấu .

- À , thôi thôi , Mình không sao , để mình tự đi , dù sao dì mình cũng làm ở phòng y tế mà . Mình tự lên đó được rồi . Hai người về lớp đi !

- Được rồi mà ! Để Tùng công lên !

- Người thế kia thì công được ai ? - Quân , hic , lại nói đùa .

- Nam ! Sao thế cháu yêu ? Trời ơi ! Ai làm cháu ra thế này ? Đứa nào ? Là đứa nào hử ? Nói cho dì nghe xem nào !

Dì tôi đây ! Hai chín tuổi mà chưa chồng con gì hết , tính tình cực kì nhí nhảnh (lớn đầu mà còn thế) , dì làm ở phòng y tế trường tôi , là người hơi nóng tính nhưng rất quý cháu .

- Dạ cháu bị ngã ạ !

- Chết thật ! Để dì xem nào ! - Đứng đấy làm gì ? Công nó lên phòng y tế đi chứ ! - Dì trợn mắt quay sang nhìn Quân .

- À ... vậ ... vâng ! (cu cậu xanh mặt rồi kìa)

- Để cháu , dì để cháu !

- Rồi , cháu nào cũng được ! Nhanh nhanh lên ! - Dì gắt .

- Cậu biến được rồi đó ! - Quân nói bằng một giọng ... rất chi là ... “nhẹ nhàng”.

- Tôi có phải phù thủy đâu mà biến mất được ! - Tùng cười nhạt .

Tranh đấu mãi , cuối cùng Tùng cũng công được tôi lên phòng y tế . Các bạn muốn biết vì sao Quân “thua” không ? Đơn giản vì Tùng sở hữu một gương mặt và nụ cười rất rất ... “ngộ nghĩnh trẻ thơ” (đúng ý dì tôi) ^^ !

Quân đành quay về lớp khi thấy Tùng đã công được tôi lên phòng y tế .

- Cháu đi đứng sao mà lại dễ bị ngã trẹo cả chân thế này hả ? Phải cẩn thận chứ ! - Dì tôi vừa xoa thuốc vừa cầu nhàu .

- Cô là dì của Nam ạ ? Sao cô lại ở đây ạ ?

- Sao cháu lại hỏi thế ? Cô không ở đây thì ở đâu ?

- Cô không phải đi quay phim và chụp ảnh quảng cáo à ? Cháu cứ ngỡ cô là hoa hậu Việt Nam ! - Tùng nở nụ cười “hớp hồn”.

- Ôi ! Thằng nhóc này ! - Dì tôi sung sướng cười ... ’toe toét” .

- Cậu lại dở thủ đoạn gì đấy ! Đừng có mà nịnh dì tôi ! - Tôi nhìn Tùng “rắn đẽ”.

- Ấy không ! Tùng nói thật mà ! Không nịnh đâu !

- Hứ ! Cháu mà dễ thương bằng 1/10 Tùng thôi thì dì đã mừng . Mà dạo này dì thấy cháu gầy đi đấy ! Ăn uống có đầy đủ không ?

- Không sao đâu dì ạ ! - Tùng cướp lời tôi - Tuy Nam bị một tên đáng ghét trêu chọc làm cho hóc hác đi nhưng cháu sẽ cố gắng hết sức để Nam bình thường trở lại . (ý đồ đen tối đây mà) .

- Cái gì ? Đứa nào , là đứa nào làm cho cháu yêu của dì hóc hác hả ?

- Dạ , không ! làm gì có ai ạ ! - Tôi lắc đầu nguầy nguậy .

- Có dì ạ !

- Ai ? Đứa nào ? - Dì hỏi mà mắt long lên sòng sọc .

- Dạ , tí nữa giải lao thể nào hần cũng xuống đây !

- Nó xuống đây làm gì ?

- Dạ để chọc phá Nam tội nghiệp đấy dì ạ ! Tên này ***** lắm ! Dì phải cho hần một trận để cho chừa cái thói ... chọc ghẹo “dân nữ nhà lành ” .

- Rồi ,tí nó mà mò xuống đây thì ... chỉ có chết ! - Dì tôi bẻ khớp tay răng rắc .

- Ô kìa ! Cậu đang nói lung tung cái gì thế ? - tôi gắt .

- Hì hì , “công chúa” yên tâm , Tùng chỉ nói những gì cần nói thôi . Mà “công chúa” quên là hần làm mất mặt “nàng” ở canteen rồi à ? Phải cho hần một bài học chứ !

Nghe Tùng nói cũng có lí , hay là cứ thế đi ! Hì , cho hần chừa cái tật “thống trị” người khác !

...

“keng ” ... “keng” ... “keng” ... Tiếng keng báo hiệu hết tiết vang lên .

- Rồi ! Để tớ vào thăm cô bé ! Hé hé , chắc nàng cảm động rơi nước mắt ! Cậu cứ đi đi ! Lát gặp lại nhá !

- Chính hần đi ạ , cháu đã nhận ra giọng cười khả ố của hần ! - Tùng nhanh nhẩu .

- Được rồi , để đấy cho dì ! - Dì tôi hùng hục xông ra cửa .

” cạch” , cửa phòng y tế từ từ mở ra . Dì tôi lao vội ra ngoài .

- Hần đấy ! hần đấy ! Dì ơi là hần đấy ! - Tùng “nhảy cẫng” lên cổ vũ .

- Dạ ! Em chào cô ạ ! Lâu quá không gặp cô! Nghe nói Hồng Nam bị ngã gãy chân à nhầm ngã trẹo chân nên em ...

“tét” , “tét” ...

- Sao em dám trêu chọc cháu gái tôi hả , muốn nhập viện phải không ? Lại còn rửa cho nó gãy chân à ?

Không nhìn thấy gì nhưng nghe dì tôi đập hần chắc là đau lắm ! Tội nghiệp ! Tùng chơi ác quá !

- Dừng lại ! Cô dừng lại đi , là em mà ! Em đây ! Cô ơi , cô thương tình đừng có đánh nữa mà !

Hần lao vội vào bên trong . Dì tôi vẫn theo sau đập túi bụi ,còn hần thì lấy tay “che đỡ” cho cái đầu và khuôn mặt ...“điển trai” .

- Thôi dì ơi ! Dì ! - tôi lên tiếng can ngăn (mình cũng nhân đạo đấy chứ) .

- Cô thôi đi , đau quá ! Ui da , cô bình tĩnh , từ từ thôi ! Là em mà cô ! Em Minh đây , Minh iu quý của cô đây ! Hôm nay cô sao thế ?

- MINH ? - cả ba dì cháu tôi đồng thanh .

Là Minh chứ không phải sao chổi . Tại hần cứ thích che mặt cơ , nếu không che mặt mặt chắc tôi đã nhận ra và can ngay từ đầu rồi . Tùng thì chép miệng vì ... “tiếc” còn dì tôi lại nở nụ cười ... “hiền như tiên” .

- Cô xin lỗi ! Tại cô tưởng ...

- Tưởng gì ạ ! Giời ạ ! Suốt ngày em xuống nằm ở đây , lại còn cho cô vay ... money nữa chứ ! Cô không giả em thì thôi lại còn ... ! Em nghe bảo cháu gái cô ngã nên vội vàng mua sữa đến thăm , cô không chào đón thì thôi lại còn ... thẳng tay tát em ... VÊU CÁ MẶT ! - Minh nhăn nhó .

- Cô xin lỗi ! tại Tùng nó quả quyết nên cô mới xông ra luôn , ai ngờ lại là em !

- Giời ơi ! Cô hại em rồi ! Tùng mới cả “Trúc” , cô tin cho lắm vào ! Từ hồi cha sinh mẹ đẻ đến giờ , đây là lần đầu tiên em bị một phụ nữ “tát ” thẳng vào mặt ! Vẫn biết cô là người “cứng” cháu gái và nóng tính nhất trường , nhưng cô ra tay mạnh thế này thì ... suýt nữa là em học máu chết ngay tại trận rồi ! Còn cả

cuộc hẹn tối nay nữa chứ ! Cô ... sao lại nỡ hủy hoại khuôn mặt của em , người luôn an ủi cô khi bị bò đá , ý lộn , “bồ đá” , người cung cấp “lương thực thực phẩm ” cho cô khi “cháy túi ” !

Ồi ! Nghe Minh nói và nhìn cái mặt đang ... “vêu” lên của cậu ta mà tôi và Tùng buồn cười gần chết !

“cách ” , cửa phòng y tế lại mở ...

- Chị Nhung ơi ! Chị lên văn phòng đi , chị An có việc cần gặp ! - Là cô Thu dạy sử .

- Có việc gì thế Thu ? - Dì tôi hỏi .

- Em cũng chẳng biết ! Thôi , chị em mình cùng lên đây rồi ghé qua canteen ăn cái gì luôn !

- Ủ ! Thôi , cô lên văn phòng có chút việc , mấy em ở lại chơi với Nam nhé ! - Nói rồi dì tôi khoác tay cô Thu đi mất tiêu . (để lại cháu gái giải quyết hậu quả dì vừa gây ra) .

- Thôi , Minh cũng đi đây ! Nam ở lại mạnh giỏi nhé ! À mà có cái khẩu trang không cho Minh mượn ?

- Có , ở ngăn kéo đây ! Minh lấy dùm Nam ! Mà Minh cần khẩu trang làm gì thế ?

- Còn không phải tại bàn tay ... “nôn nà như gà voi ” của dì Nam gây nên à ?

- Lần này là Nam bị xô ngã đúng không ? - Minh lục ngăn kéo và hỏi .

- À ... - tôi ngập ngừng .

- Lần trước Minh cũng từng chứng kiến cảnh Nam bị bắt nạt rồi mà ! Con gái bây giờ đáng sợ thật ! Sao Nam không kể với Quân !

- Chả sao ! Nam tự giải quyết được !

- Tùy Nam thôi ! Nhưng Minh cũng cảnh báo trước , đám con gái lớp Minh không đơn giản đâu ! Minh nghĩ Nam nên nói mọi chuyện với Quân thì hơn ! Còn ... nếu Nam không thích thì ... Minh có thể cho Nam mượn bờ vai vững chắc này để ngã đầu lên mỗi khi mệt mỏi ! Ok - Minh cười (đúng là tên sát gái chuyên nghiệp) .

- Dựa đầu vào vai cậu thà tôi dựa cái cây còn hơn ! - tôi nhăn mặt .

- Thật sao ? Mà Nam không cần cũng phải , có đến hai “chàng” áp sát thế này cơ mà ! Thế quyết định “chàng” nào rồi ? Quân phải không ?

- Quân là Quân thế nào ! - Tôi và Tùng đồng thanh .

- Không phải Quân ? Vậy chả lẽ Nam định gửi gắm cả đời mình cho tên ... “sâu rau mỗ nhon ” sao ?

- Cậu bảo ai sâu rau mỗ nhon !

- Tôi bảo sâu chứ có bảo cậu đâu mà gào toáng lên thế ! Thôi , Minh đi đây ! Bye “bé yêu ” !

“bé yêu ” , “công chúa” , nghe mà nổi cả da gà ! Thà tôi bị gọi là ... “milu” còn hơn ! Mà hình như tôi cũng quen với cái tên “hắn” đặt cho tôi rồi ! Mà sao giờ này hắn chưa xuống nhỉ ! Trời ơi ! Tỉnh lại , tỉnh lại Hồng Nam ! Sao lại có thể mong hắn xuống thăm được cơ chứ ! Minh điên thật rồi !

- Nam mệt không ? Để Tùng đi mua sữa nhé ! - Giọng nói của Tùng cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi .

- Không cần “đồ con rùa chanh chua” như cậu đi mua đâu ! Sữa đây rồi nè !

- SAO CHỐI !!! - tôi gần như hét lên . (không biết có phải vì mừng không nhỉ) .

- Sao lại hét to thế ? Mà bỏ cái từ “sao chối” đi nhé ! - Quân đặt túi sữa lên bàn .

- Nhưng tôi quen rồi !

- Kể cả Nam không quen gọi như thế thì cậu cũng vẫn là tên sao chối đáng ghét ! - Tùng thêm lời .

- Cậu nhiều lời thế làm gì ? Bây giờ còn lại ba chúng ta ở đây , tôi sẽ nói luôn những điều cần nói ! - Trông Quân có vẻ nghiêm túc .

- Được thôi ! Tôi cũng đang muốn nói chuyện với cậu ! Thế nào ? Chúng ta sẽ nói chuyện thẳng thắn với nhau chứ ! - Tùng cũng trở nên nghiêm túc .

Không khí có vẻ căng thẳng rồi ! Hic , hay là họ định “bụp” nhau ở đây ! Trời ơi , phải nghĩ ra cái gì đó mới được ! Nhưng cái gì bây giờ , cái gì có thể ngăn chặn cuộc nói chuyện nguy hiểm giữa hai tên này bây giờ ? 5 phút trôi qua ...

- TÔI THÍCH NAM ! - Cả hai cùng nói một lúc .

Trời ! Bọn họ đang nói cái quái gì thế này !

thế đã né bi h' trễ ọy khi nào onl em post típ

Cả hai đều quay ra nhìn tôi như thể ... “đợi chờ quyết định ” ...

- Thật không ngờ tôi và cậu bất đồng quan điểm về nhiều mặt mà lại có điểm này giống nhau nhỉ ! - Quân nhìn Tùng ... “cười đều” .

- Tôi cũng chẳng muốn giống cậu đâu ! Nhưng tôi khuyên cậu nên bỏ cuộc thì hơn !

- Tại sao tôi lại phải bỏ cuộc nhỉ ? Người phải rút lui là cậu ! Như thế sẽ hợp lí hơn !

- Cậu biết Nam bao lâu rồi ? Cậu biết những gì về cô ấy ? Cậu chẳng biết gì cả ! Đây là còn chưa kể hai người cứ gặp mặt là cãi nhau ! Tôi nghĩ , Nam cũng chẳng ưa gì cậu đâu ! Nhưng tôi thì khác , tôi chơi với Nam từ hồi bé tí , chúng tôi đều hiểu rất rõ về nhau ! Người hợp với cô ấy nhất chính là tôi ! Cô ấy cần một người thấu hiểu , cảm thông , chia sẻ chứ không phải một tên “sao chổi” suốt ngày chỉ biết đấu khẩu ! - Tùng phân tích (rất chi “xúc tích”) .

- Vậy sao ? Tôi không nghĩ vậy ! Đúng là hai người chơi với nhau từ hồi bé , nhưng đã xa cách bao lâu rồi ! Cậu có chắc tình cảm của hai người còn được như xưa không ? Cậu tỉnh táo một chút đi ! - Quân bình thản trả lời như nắm chắc ... “phần thắng ” trong tay vậy .

- Tôi đang rất tỉnh táo ! - Tùng có vẻ hơi giận .

- Thế sao ? Tôi lại nghĩ giờ cậu đang tỉnh táo trong lúc cậu “tâm thần” nhất đấy ! - Quân nở nụ cười “ngạo mạn” .

- Nam nói gì đi ! - Tùng quay sang nhìn tôi với vẻ lo lắng .

Tôi phân vân cái gì đây ? Rõ ràng là tôi rất ghét “hắn” mà ! Tại sao không chọn Tùng ? “Hắn” nói thích tôi ư ? Điều này đúng được bao nhiêu phần trăm đây ? Thật khó xử quá ! Biết làm gì bây giờ ?

- Nam ...

- Nam phân vân phải không ? Vậy chúng ta sẽ cạnh tranh công bằng ! Cậu có lợi thế của cậu , nhưng tôi cũng có ưu điểm của tôi ! Tôi tin vào bản thân mình ! Nam nghỉ ngơi đi ! Quân về lớp đây ! Mai gặp nhé ! - Quân nhìn tôi và ... nháy mắt , không phải cái nháy mắt tinh quái hay giễu cợt như ngày nào mà là cái nháy mắt ... làm tôi thấy thanh thản , có lẽ vậy ...

Tôi từng mơ ước được làm một nàng công chúa xinh đẹp , lộng lẫy , có bạch mã hoàng tử cưỡi ngựa trắng đến đón về “hoàng cung” và hưởng hạnh phúc suốt đời , từng ước mình là nữ nhân vật chính trong những bộ phim Hàn Quốc lãng mạn , có hai chàng trai tranh giành , tôi nghĩ , thế sẽ hạnh phúc lắm ! Nhưng ... không phải thế ! Thật khó quá ! Đến chính tôi cũng chẳng thể hiểu nổi bản thân mình nữa !

...

- Are you ok ? Tùng đến thăm “công chúa ” nè ! - Tùng khẽ mở cửa phòng tôi và lộ khuôn mặt ... “dễ thương” ra .

- Tùng hả ? Vào đây đi ! - Tôi cười .

- Hôm nay “công chúa” không đến lớp làm mọi người lo chết đi được !

- Ủ , Nam khỏe rồi , chắc mai đi học được !

[illegible]

- Hu hu hu ... - Cả tôi với nó đều bật khóc (vì sợ quá)
- Á Á ! Chuột , chuột , con chuột , con chuột chết !!! Đám con gái lớp tôi thi nhau hét loạn xà ngậy làm ầy lớp bên cạnh cũng phải “túa” ra xem ! Trong khi đó mấy thằng con trai ” ăn hại ” lớp tôi còn cầm đuôi con chuột lên cười ha hả (tưởng thế là sướng lắm đấy) ! Bọn ... “sát nhân ” (có thấy “ta” xém xỉu hông ?)
- Chuyện gì thế này ? Sao lại nhốn nháo thế này ! Trật tự ! - Thầy vào lớp với đôi mắt đờ đờ sát khí .
- ...
- Sau khi ... “hòa bình” được lập lại , thầy bắt đầu tra hỏi . Nhỏ Huyền đứng lên khóc lóc meo meo ...
- Thưa thầy , em đang ngồi trật tự xem lại bài (điều thế , đang ngồi đánh son thì có) thì tự nhiên bạn Nam cầm con chuột phi thẳng vào mặt em đánh “bốp” một cái . Em sợ quá nên mới hét lên ạ ! (úi giờ , thương nhĩ !) .
- Hồng Nam ! Đứng lên xem nào ! Sao lại dám đập chết chuột rồi mang đến lớp ném vào mặt bạn hả ? Em đừng cảm quá nhĩ ! Có muốn tôi cho xuống kho bắt chuột không ? - Thầy quát .
- Dạ , em ... Em thấy trong ngăn bàn có con chuột sợ quá nên ... lỡ ...
- Lỡ liếc cái gì ? Vô lí , hôm nào lao công cũng dọn lớp sạch sẽ thì đào đâu ra chuột ? Không lẽ chuột chạy vào lớp đến ngăn bàn em thì lẩn vật ra chết à ?
- Cả lớp ồ lên cười .
- Dạ ...
- Cuối giờ em ở lại gặp tôi ! Ngồi xuống ! Con gái con đưa lại dám đập chuột , phi bạn , cãi thầy , còn ra thể thống gì nữa !
- Phát điên lên mất thôi ! Làm sao mà sống nổi cơ chứ ! Hic , đứa nào chơi ác quá !
- Sao lại có chuột trong ngăn bàn Nam nhĩ ! - Tùng nhìn tôi ... “thương cảm ” .
- Thôi đi ! Lạ thế lạ nữa thì tôi cũng mất hết cả thể diện rồi ! Mà cậu bảo tặng tôi cái gì ? Cái con chuột chết hả ? - Tôi nhìn Tùng mà bốc hỏa lên đầu .
- Đâu ! Tùng định tặng Nam lọ sao này mà ! - Tùng chìa lọ sao lấp lánh màu sắc ra trước mặt tôi .
- Thôi , Nam cảm ơn ! Tùng trật tự đi kéo lại ra hành lang bây giờ ! Mà tí nữa Tùng cứ về trước đi ! Nam về sau !
- Sao thế ? Tùng đợi được mà ! Để Tùng giải thích với thầy !
- Thôi , phiền chết được ! Mà thầy cũng chẳng tin đâu ! Tùng cứ về đi !
- Thôi được rồi ! - Tùng nhăn mặt .

7. Chương 7

Sau khi nghe xong “ông già chết tiệt” xỉ vả , tôi chạy thật nhanh ra nhà xe ...

- Ê ! Nghe mắng có đã không ?
- Ủa ? Sao cậu chưa về đi ? Đứng đây làm gì ?
- Đợi Nam chứ làm gì ? Đi thôi !
- Đi đâu ! Bây giờ tôi đang mệt lắm !
- Mệt nhưng đi chơi với Quân là hết mệt ngay ấy mà !
- Nhưng đi đâu ? - tôi cau có .
- Cứ đi đi ! Mà biết hôm nay là ngày gì không ?

- Ngày xui xẻo nhất của cuộc đời tôi chứ ngày gì ?
- Dám nói thế hả ? Hôm nay sinh nhật Quân đó !
- Hả ? Thì ra hôm nay là ngày trái đất thêm một tên phá hoại ! Ừm , vậy thì chúc cậu sẽ là một - Tôi cười ... “đểu ” .
- Lại bắt đầu rồi ! Đi thôi ! - Nói rồi hắn kéo tay tôi lôi đi .
- Này ! Đã bảo là tôi bận

...

Hắn lôi tôi đến một nhà hàng khá sang trọng . Nhưng vào bên trong tôi mới biết , hic , đây vốn là nơi hò hẹn quen thuộc của những cặp ... đang “Y” . Hic , học sinh mà đến đây ngượng chết được ! Tôi vội cúi mặt xuống quay ra thì hắn kéo lại :

- Đi đâu thế ? Định chuẩn hả ? Vào đây nhanh lên !
- Hắn đẩy tôi vào cái bàn “trung tâm” của quán . Tôi đành ngồi xuống chứ biết làm sao bây giờ . Bao nhiêu cặp mắt đổ dồn về phía chúng tôi . Hic , dơ quá !
- Hai em uống gì ? - chị phục vụ chào hỏi bằng một thái độ niềm nở .
- Uống gì baby ? - hắn hỏi .
- Tôi muốn uống máu cậu ! Được chưa ? Dắt tôi đến đây làm gì ?
- Cứ bình tĩnh đi ! Chương trình hôm nay còn dài mà ! Nào uống gì thì nói nhanh lên ! - Hắn cười toe .
- Thì tôi đã bảo muốn uống máu cậu mà ! Sao? Thế nào ?
- Cô là ác quỷ Dracula đấy à ? Chị làm ơn cho em hai ly sinh tố , kem dâu , kem socola , bánh gato các loại và hoa quả nữa !
- Trời ! Cậu gọi nhiều thế thì ai mà ăn nổi hả ? - tôi gất (rất chi là nhỏ nhẹ) .
- Hôm nay sinh nhật Quân mờ ! Hôm nay Nam không được có ý kiến ! - Hắn vùng vằng (trông còn dễ thương hơn cả Tùng) .
- Cậu thật là ...
- Một bàn thức ăn được bày ra làm cho tôi ... choáng ngợp . Mọi “đôi” khác trong quán đều nhìn chúng tôi xầm xì . Hic , ngượng quá ! Tên khùng này !
- Nam ăn đi chứ ! Sao thế ? Không thích à ? Để Quân gọi món khác nhé ! - (Sao hôm nay hắn ân cần thế => shock) .
- Thôi , thôi , khỏi cần ! - Tôi vội khua tay .
- Thế thì Nam hát tặng Quân một bài đi !
- Hát á ?
- Ừ ! Hát một bài mừng 17 năm ngày Quân chào đời ! Hát đi !
- Tôi không biết hát ! Tôi muốn ...
- Muốn gì ?
- Còn muốn gì nữa ! Tất nhiên là tôi muốn ăn ! Đói oái ! - Tôi vênh mặt .
- Milu ... xấu tính quá ! Thôi được rồi ! Nam không hát thì để Quân hát tặng Nam một bài vậy nhé !
- Này , cậu điên đấy à ? Đang giữa chốn đông người thế này mà cậu lại ...

Không thèm nghe tôi nói hết câu hắn đã lặng lẽ rời khỏi bàn để tiến về phía sân khấu của nhà hàng . Tôi tái mét mặt lại ! Trời ơi tên điên này định làm gì thế không biết !

- Kính thưa quý khách ! Sau đây sẽ là một bài hát do ... Em tên là gì nhỉ - tên MC “dorm” của nhà hàng quay sang hỏi Quân .

- Dạ ... Mạnh Thường Quân ạ ! - Quân lễ phép trả lời .(hôm nay ngoan thế sao chỗi) .

- À vâng thưa quý vị , Mạnh Thường Quân sẽ gửi đến ... đến ai nhỉ ... (cái tên chết tiệt này)

- Hồng Nam ạ ! - Quân nghiêng răng kèn kẹt (nhưng vẫn cố cười tươi) .

- À vâng , Mạnh thường Quân sẽ gửi đến Hồng Nam một bài hát nhân ngày sinh nhật và cũng là để bày tỏ tấm lòng ! Xin quý vị chú ý lắng nghe và ủng hộ cho anh chàng dũng cảm này ạ !

- Hú hú hú ! Hay lắm ! - Những tiếng vỗ tay rào rào vang lên .

- Nam ơi ! Bây giờ Quân sẽ hát tặng Nam một bài thay cho những lời trái tim muốn nói ! Nam hãy nghe và đáp lại Quân nhé ! - Hít một hơi thật sâu và nở nụ cười rất tươi , Quân bắt đầu hát ...

” Tôi yêu em và tôi chỉ biết yêu em

Từ lúc ánh mắt đó chạm vào trái tim tôi

Một khi yêu ai , tôi sẽ yêu hết mình

Từ nay , tôi chỉ có mình em

...

Và bây giờ tôi nói tôi sẽ yêu em tôi sẽ bên em suốt đời

Và tôi thề tôi hứa tôi luôn yêu em tôi chỉ yêu em mà thôi

Còn khi nào em nghe tôi

Để em tin tôi một lần

Thì tôi còn chờ đợi em

Đến suốt đời ... ”

...

“Chàng khờ thủy chung” - Những giai điệu ngân nga , giọng hát ấm áp của Quân , ánh mắt cậu ấy làm cho tôi thật sự xúc động ! Mọi người đều im lặng nghe cậu ấy hát và dường như tất cả đều bị cuốn theo tiếng hát ấy ...

” SAO CHỐI ĐÁNG GHÉT ! HÌNH NHƯ TÔI ...

- NAM ƠI ! QUÂN THÍCH NAM NHIỀU LẮM ! LÀM BẠN GÁI CỦA QUÂN NHÉ ! - Bài hát vừa kết thúc , hân vội gào to lên như thế đấy (T_T) .

” rào rào rào ” ... Những tiếng vỗ tay , huýt sáo , những ánh mắt ngưỡng mộ , thán phục đều dành cho cậu ấy . Quân cầm một bó hoa hồng rất lớn tiến về phía tôi . Mọi người đều nhìn tôi , hic , cảm xúc của tôi lúc này thật ... không biết nói sao ! Rất hạnh phúc ! Nhưng cũng ngại quá đi !

- Nam sẽ trở thành bạn gái của Quân chứ ! Bó hoa , bài hát , tất cả đều tượng trưng cho tình cảm của Quân dành cho Nam ! Làm bạn gái Quân nhé ! - Quân chìa bó hoa trước mặt tôi .

Hic , mặt tôi đỏ phừng phừng , không biết nói sao ! Trong khi đó mọi người trong quán cứ nhìn tôi ... trầm trồ .

- Nhận đi cô bé !

- Đáp lại tình cảm của người ta đi chứ em !

- Cô be hạnh phúc nhận hoa đi chứ !

Mọi người cứ hồi thúc làm tôi bối rối quá ! Tôi chìa tay ra phía trước đón lấy bó hoa , không biết “nụ cười hạnh phúc” đã thường trực trên môi từ lúc nào .

- Cảm ... cảm ơn ! - Tôi lí nhí .

Mọi người còn vỗ tay cổ động “mạnh liệt” hơn trước nữa chứ !

- Cậu bạn chơi bẩn quá ! - Tùng tiến vào quán với vẻ mặt không mấy dễ chịu .

Chuyện gì sắp xảy ra đây ?

hị“hị” sr pà kon nák post típ đêy

- Tùng ! Sao cậu lại ở đây ? - tôi ngạc nhiên .

- Nếu không phải vì đợi mãi mà không thấy Nam về nhà thì Tùng cũng không mất công đi tìm đâu ! Mà nếu không phải vì có cô bạn nhìn thấy hai người vào trong quán rồi chỉ chỗ cho Tùng thì Tùng cũng không biết là tên sao chổi này lại đi trước Tùng một bước ! Đồ láu cá ! Bẩn tính không chịu được ! - Tùng tiến sát Quân .

- Ô ! Khâm phục thật ! Cậu lại biết cả chỗ này cơ đấy ! Sự xuất hiện đột ngột của cậu nằm ngoài dự tính của tôi ! - Quân ném trả lại Tùng cái nhìn bực bội .

- Phải công nhận rằng cậu cũng có đầu óc tính toán đấy !

- Hi , cảm ơn quá khen ! Nhưng cậu cũng biết đấy ! Ở đời không tính toán không giàu được mà ! - Quân nhếch mép cười .

- Hơ hơ , Nam nghĩ là chúng ta nên ngồi xuống và ăn cái gì đó chứ nhỉ ! - Tôi nở nụ cười của một “sứ giả hòa bình” .

- Về thôi ! Mẹ Nam đang đợi ở nhà đó ! - Tùng kéo tay tôi lôi đi .

- Ô ... Tùng à ...

- Cậu làm cái trò gì vậy ? - Quân cầm tay tôi kéo giật lại .

- Cậu bỏ ra đi ! Cậu ích kỉ vừa thôi chứ ! Chẳng lẽ cậu không biết bây giờ cô ấy về sẽ bị mắng té tát sao ?

- Tùng hất tay Quân ra .

- Được ! Nam về nhà đi ! Quân xin lỗi ! Quân sẽ về nhà cùng Nam để giải thích với mẹ ! - Vẻ mặt Quân xịu xuống .

- Không cần đến cậu đâu ! Về thôi Nam ! - Tùng gắt .

...

- Tùng , bỏ tay mình ra , đau quá ! Cậu làm gì vậy ? - Tôi vùng vằng , cố thoát khỏi bàn tay cứng như “thép nguội” của cậu ấy khi chúng tôi rời khỏi quán . Hình như ... tôi đang bực bội !

- Nam nghĩ gì mà lại đi theo tên đó đến chỗ này ? Sao lại nhận hoa của tên đó chứ !

- Nam ...

Tùng hôm nay ... rất khác ! Bộ mặt dễ thương đã biến đâu mất rồi ? Chỉ còn lại ... sự phẫn nộ mà thôi ! Bỗng nhiên tôi cảm thấy ... sợ .

- ... Nam ... xin lỗi !

- Đừng xin lỗi ! Sao lúc nào Nam cũng thế ? Còn Tùng thì sao ? Tùng là cái gì ? - Tùng quát to đến nỗi mấy người đi đườn cũng phải ngoái lại xem .

- Là bạn tốt nhất của Nam ! - tôi cố hạ giọng và giấu đi nỗi sợ hãi lúc này .

- Nhưng chỉ với vai trò là người bạn tốt và thân nhất mà thôi , đúng không ?

- Nam ...

- Nam thích hoa , Tùng sẽ tặng Nam thật nhiều hoa ! Nam thích được nghe hát , Tùng sẽ hát tặng Nam bất cứ bài gì Nam thích ! - Vẻ mặt Tùng như sắp khóc và dường như tôi cũng vậy .

Sai lầm lớn nhất của tôi là đã không dứt khoát ngay từ đầu , tôi đã quá tham lam ! Tôi không xứng đáng với tình cảm của Tùng và cả của Quân nữa ! Trời ơi ! Tôi đã làm gì thế này ! Nam ơi mày ích kỉ lắm !

- Nam ! Chúng ta cùng về Mĩ nhé ! - Câu hỏi của Tùng làm tôi sửng người lại .

hì'hì' típ nè mọi ng' bìn tĩn làm j' đòi đánh bom em thế em mờ chik ai post típ ọi g' koi

Về Mĩ ?

- Ủ ! Về Mĩ , chúng ta sẽ cùng về !

- Với Tùng sao ?

- Nam sẽ đi chứ ?

- Nam ...

- Tùng về nước cũng là muốn chúng ta cùng đi Mĩ ! Nam hãy đồng ý nhé ! Được không ?

- Nam xin lỗi ! Nam ... không thể !

- Tại sao vậy ?

- Vì ... Nam ... chỉ coi Tùng là một người bạn ! Xin lỗi !

- Còn tên đó ?

- Nam ... về đây !

- Tại sao ?

- Tùng ... Nam tin Tùng sẽ tìm được một nửa của mình ! Nhưng chắc chắn người đó không phải Nam ! Nam xin lỗi !

Tùng buông tay tôi ra và đứng sững ở đó ! Tôi đã phạm sai lầm quá lớn ! Tôi đã làm tổn thương cậu ấy , nhưng tôi tin , tôi quyết định như vậy sẽ tốt cho tất cả . Ít nhất , tôi cũng không lừa dối chính mình ...

...

Hai ngày trôi qua ... Tùng xin nghỉ ốm suốt hai ngày ! Tôi cũng tránh mặt Quân vì thực sự tôi cũng sợ gặp cậu ấy lúc này . Không biết tình hình Tùng bây giờ thế nào , cả Quân nữa ...

- Ê ! Con nhỏ “mặt thớt” kia ! Đi đâu mà thộn mặt ra thế kia ? Lại định dùng vẻ “thỏ non ” để lừa chàng nào hả ? - một giọng nói vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi .

Không biết là đứa nào lại gọi mình là đồ mặt thớt nhỉ ! Tôi quay lại , một khuôn mặt xinh xinh , trông quen lắm ! À , nhớ rồi , cô ta là Phương . À xuất hiện lần trước khi tôi bị ngã cầu thang !

- Có chuyện gì không bạn ? - bằng giọng nói hết sức nhỏ nhẹ và nụ cười ...“duyên dáng” , tôi hỏi nhỏ .

- Gớm ! Khách sáo thế ? NGhe nói hôm nọ Quân đã tỏ tình với mày ! Còn cả bạn Tùng gì mới đến nữa , cậu ta gây hấn với Quân ngay tại quán đúng không ? Thật là ... nè , mày xài bả gì mà thuốc cả hai người một lúc thế ? Mày là chuyên gia “bả gai” hay là thợ đào mỏ chuyên nghiệp thế ?

- Này ! Tôi đề nghị cậu ăn nói cho cẩn thận nhé ! Tôi không phải loại ấy ! - tôi nuốt cơn giận ...“cấp 1” vào trong .

- Thế thì loại gì ? Loại gì mà mặt dày thế ? Loại gì mà không biết sợ hả ? - Cái giọng the thé của ả gào rú lên nghe như ... “**** sói chu” . Tôi đảm bảo ban đêm mà nghe thấy giọng của ả thì đến hồn ma cũng còn phải bay xa , không dám vất vưởng ở nhân gian nữa .

- Này , mày bị cảnh cáo , bị tạt nước , bị xô ngã ở cầu thang , bị bỏ chuột vào ngăn bàn mà không biết sợ à ? Mày là con cáo đầy à ?

- Cái gì ? Cậu nói gì ? Cậu là người đạo diễn tất cả à ? - Tôi cố nén cơn giận “cấp 2” .

- Phải đấy ! Rồi sao ? Mà định làm gì ? - Ắ phăm phăm lao tới như Hoạn Thư chuẩn bị đánh ghen Thúy Kiều và ... “tét” . Ắ thẳng tay tát một phát vào ... “khuôn mặt dễ thương” của tôi . Ôi ! Đau xót !

- Đấy là đòn cảnh cáo của tao ! Mà cứ cẩn thận đấy ! - ắ hất hàm bỏ đi .

- Đứng lại đã con cá “xấu” kia ! - tôi kéo tay cô ta lại .

- Mà dám bảo tao là cá “xấu” à ? Muốn gì đây ?

- Tất nhiên cô là “con cá xấu ” rồi ! Đến con *** Tô tô nhà tôi nhìn thấy cô nó còn muốn sút cô lên Sao hỏa nữa là tôi .

- Mà nói cái gì ? Mà ... - ắ lắp bắp (hí hí , chắc sợ quá đấy mà) .

- Còn mà tao gì nữa ? Bây giờ thì mà làm tao ... “tức nước vỡ bờ” thật rồi đấy ! Mà dám tát vào khuôn mặt do mama tao tốn bao nhiêu trứng gà và sữa lúc mang thai tạo nên à ? Mà tưởng mama sinh tao ra chỉ để ày hành hạ thôi ư ? ZAAAAAAAAA ... Xem đây !

Viu ... Viu Viu ... Bốp ! Tôi “tét” vào mặt cô ta một phát ! Chắc là phải rất lắm ! Vì cô tay văng cả ... mà cái gì vừa văng khỏi miệng cô ta thế nhỉ ? Tôi lò dò đến gần để mặc cô ta nằm rên oai oái trên đất . Má ơi ! Cái răng ! Cái răng giả ! Thật không thể tin được !

- Á ! Răng của tui ! Trả đây ! Mau trả đây ! - cô ta gào toáng lên .

- Đây ... - tôi “hồn nhiên” đưa cho cô ắ (sao lúc ấy mình ngu thế nhỉ !)

- Mà dám ... “bốp” , cô ta lại tương một chưởng vào má tôi .

Lần này thì đúng là tôi điên lên thật rồi !

- Lại còn thế nữa à ? Chết này ! Cho cô ném mùi “HÀN LONG THẬP BÁT CHUỖNG ” của tôi .

Tôi lao tới và túm tóc cô ta ... “giật lấy giật để” . Con giận của tôi đã lên đến ... “cấp 12” oài ! Thì ra bấy lâu nay là mi dám hành hạ ta à ? Được rồi ! Nhân tiện không có đồng bọn mi ở đây ta sẽ dạy i một bài học . “phục” , cái gì thế này ? Má ơi ! Đây là yêu quái chắc ! Răng giả , rồi đến tóc giả , không biết trên người cô ta còn cái gì giả nữa không ! Cô ta là robot chẳng ?

- Á ! Mẹ ơi , nó giật tóc con ! Hu hu hu ... - Ắ gào toáng lên ăn vạ .

Rõ là dơ ! Tự nhiên ra tát người ta mấy phát rồi khóc ré lên !

- Này ! Này , tóc giả này , có lấy không ? - Tôi chìa ra trước mặt cô ta .

- Giả đây ! - Phương giật phắt lấy bộ tóc giả và đội vội lên đầu .

- Này , cậu có biết “cái răng cái tóc là góc con người” không ? Thế mà cả răng lẫn tóc của cậu đều giả hết là sao hả ? - tôi lại gần và hỏi (ko có ác ý đâu ^^)

- Hỏi gì mà lắm thế ? Mà cô bao nhiêu cân thế ?

- Tui ... 47 kí - tôi nhảnh miệng ra cười .

- Thảo nào , suýt nữa thì đè tôi gãy cả xương sống .

Điên quá ! Con nhỏ này , sắp chết đến nơi mà còn già mồm . Tuy vậy , tôi vẫn cố hỏi thăm “Hoạn Thư” :

- Sao rồi ? Chết chưa ?

- Sắp ... mà cô có cái gương ở đấy không ? - ắ hần học .

- Này , cầm lấy ! - tôi gờm gờm .

- Á ! - Phương rú lên khi vừa nhìn thấy khuôn mặt mình trong gương - Trời ơi ! Không thể tin được ! Đồ độc ác ! Cô cũng là con gái sao không nhẹ tay một chút chứ ! Cào tróc cả phần trên mặt người ta rồi đây này !

Chúa ơi ! Con điên mất !

- Đừng có mà tưởng bở ! Hôm nay chẳng qua là tôi chưa ăn sáng thôi ! Nếu không thì ... Vì thế tốt nhất là cô hãy tránh xa Quân ra , rõ chưa ? - vừa “chát” phần , ả vừa hăm dọa tôi .
 - Cô có vẻ rất thích sao chổi ! - Tôi thăm dò .
 - Đúng ! Tôi học với cậu ấy từ hồi cấp hai , tôi thích cậu ấy từ năm lớp sáu , vì thế cô đừng có đến gần cậu ấy nghe chưa ?
 - Cô thích sao chổi thật lòng à ?
 - Nếu tôi nói tôi thích cậu ấy thật lòng thì cô sẽ rút lui chứ ! - Phương nhìn tôi như cầu khẩn .
- Tôi thở dài , suy nghĩ một lát ...
- Không được đâu ! VÌ ... TÔI CŨNG RẤT THÍCH SAO CHỔI ! - để nói ra được câu này thật khó khăn , nhưng dù sao cũng phải tranh đấu một lần chứ ! Dừng cảm thật ! (há há , mình cũng đáng khâm phục đấy chứ) .
 - Cô ... nói gì ? Cô thật cứng đầu ! Thôi , tôi sẽ tính sổ với cô sau ! Việc trước tiên cần làm là phải đi chỉnh sửa lại mái tóc và khuôn mặt đã ! Hãy đợi đấy ! Rồi cô sẽ phải hối hận , cậu ấy sẽ đá cô à xem ! - rồi ả hất tóc quay đi . (biết thế đã cắt phẳng bộ tóc giả và ghè vỡ hàm răng giả của ả oài !)
 - Trên trời có mấy ngôi sao ... “chổi” nhỉ ?

8. Chương 8 The End

Giọng nói này chỉ có thể là ...

Cậu đứng đây từ bao giờ thế ?

- Từ lúc bắt đầu cuộc chơi trâu ! - hần cười .
- Hay nhỉ ! Cậu thấy thế mà không biết đường vào can à ?
- Lúc đầu Quân cũng định vào can vì nghĩ “trâu Milu” sẽ yếu thế hơn ! Nhưng ai ngờ Nam sung sức cần xé người ta không thương tiếc đến nỗi văng cả răng và tóc ra ! Ghê thật ! Bái phục lun !
- Thế thì sao ?
- Chả sao ! Nhưng Quân vừa nghe thấy có ai đó nói rất thích “sao chổi” thì phải !
- Đâu ! Làm gì có ai ! Tai cậu có vấn đề à ?
- Chắc vậy ! Mà thôi , Quân cũng biết là cả đời này chẳng nghe được ai đó nói với mình điều gì đâu ! Uống công hôm nọ mình tỏ tình trước bao nhiêu người ! - hần thở dài (dài khoảng 1cm) .
- Thôi , đành về lớp vậy ! - hần quay đi .
- Khoan !
- Sao ? Đổi ý rồi hả ? Chịu nói rồi hả ?
- Tôi định nói là ...
- Nói gì ? Quân đang nghe đây !
- Dưới chân cậu có rác ! Nhặt lên đi !
- Diên mất thôi !
- Hai người vẫn cãi nhau như thế thì sao trở thành một cặp được !
- TÙNG ! - lần đầu tiên cả tôi và ‘ hần ’ cùng đồng thanh .
- Ủ ! Tùng đến rồi nè ! Tùng nghĩ có mấy hôm mà hai người có cần xúc động thế không ? - Tùng trở lại với khuôn mặt dễ thương .

- Sao cậu lại đến đây làm gì ? Tưởng ốm liệt giường rồi chứ ! Chết chưa ?
 - Tục ngữ có câu : người khoẻ mà rửa người ốm thì sẽ chết sớm ! - Tùng nghe răng cười .
 - Tục ngữ này ở đâu ra thế ? - Quân trau mày .
 - Tục ngữ do tôi vừa mới sáng tạo ra đây ! Hi ! Thôi , tôi không thèm cãi nhau với “cái chổi” . Tôi đến là có chuyện muốn nói với cả hai !
 - Tùng định nói gì thế ? - tôi lo lắng .
 - E hèm ! Cậu lại đây ! - Tùng túm cổ áo Quân lôi lại . - Tôi mà còn nghe thấy cậu cãi nhau với “công chúa” của tôi một lần nữa thì đừng có trách ! Cậu ... à , hai người phải hòa thuận nghe chưa ?
 - Cậu ... - Quân tròn mắt vì ngạc nhiên .
 - Tùng à ...
 - Nam nghe này ! Tên sao chổi này là người ... tầm tạm , ừm , tuy chỉ tốt bằng 1/10 Tùng thôi , nhưng cũng đáng để Nam chọn làm bạn trai một thời gian ngắn đây ! Bao giờ Nam chán hẵn thì đá hẵn lộn cổ xuống cống rồi gọi Tùng nhá ! Há há há !
 - Cái gì ? Cậu chán sống rồi à ?
 - Không ! Tôi là người luôn lạc quan yêu đời ! Không có bản tính như một số người ! Dù sao thì cũng ... chúc ... hạnh phúc ! - Tùng nói rồi quay đi .
 - Khoan đã Tùng ! - tôi nói .
 - Tùng không sao cả ! Tùng nghĩ kĩ rồi ! Có lẽ Nam hợp với cậu ấy hơn Tùng ! Vì có tranh cãi , có hiểu lầm thì cả hai mới tìm được điểm chung trong đó ! Thêm một bằng chứng nữa chứng minh câu “ghét của nào trời trao của nấy” là chính xác 100% . Nam cố lên nha ! Hic , cảm giác của Tùng bây giờ như ... ông bố sắp gả con gái vậy ! Hu hu , cố lên con gái nhé ! - trông cái mặt cậu ấy kìa ...
 - Thôi ! Tùng đi đây ! Tùng sẽ theo cái tên Minh gì đó học cách ... “kua gái” . Có câu : ” kua gái là một nghệ thuật và người kua gái là một nghệ sĩ ” ! Hi , bye “công chúa” !
 - Theo cái tên Minh đó chỉ có nước ... còn cái khổ mà mặc ! Dù sao ... tôi cũng , cảm ơn .. ơn cậu ! Tôi nghĩ là ... - Quân ngập ngừng .
 - Ê ! Sao ông dám phỉ báng sư phụ tôi ! Được rồi ! Bắt tay cái nào “chổi” ! - Tùng chìa tay ra phía trước .
 - Á ! Ông làm cái trò gì thế ? Bắt tay kiểu gì mà đau thế hả ? Ông chơi tôi à ?
 - Tùng là người quân tử ! Có thù phải trả chó ! Thôi , coi như xong hết nợ nần ! Friend ! - Nói rồi Tùng chạy biến . - Bye “công chúa” nhá !
- Tôi phải cảm ơn Tùng vì những gì cậu ấy làm cho tôi hôm nay ! Tôi cảm thấy nhẹ nhõm và cả thanh thản nữa ! Thật may vì mọi việc đã diễn ra như thế này !
- Ê ! Gì mà ngắn tò te thế ? Định theo tên ấy hả ?
 - Sao cậu thắc mắc nhiều thế sao chổi ?
 - Đừng gọi sao chổi nữa ! Gọi Quân đi ! Đã đến lúc phải gọi Quân rồi đây !
 - Cậu mơ à ?
 - Chẳng lẽ Nam định gọi Quân là sao chổi mãi à ? Gọi Quân đi , gọi Thường Quân đi ! Năn nỉ mờ !
 - Thôi được rồi ! T ... Th ... Tổ quốc ơi !
 - Sao lại là Tổ quốc ?
 - Tổ quốc là tên đại diện cho Thường Quân rồi còn gì nữa !
 - Cậu mà không gọi Thường Quân là ... không ổn đâu đây ! - hần đe dọa .

Tôi hít một hơi thật sâu và ...

- Thường Quân - Sao chối ! Thế được chưa ?

Tôi cười và hắn cũng cười . Cầm tay hắn dạo quanh sân trường và thấy mùa đông năm nay thật ảm áp !
Dù thế nào thì hắn vẫn mãi là “sao chối đáng ghét” của tôi !

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sao-choi-dang-ghet>